Ana Hompot

●

Rămâne-va poezia?

Ana Hompot s-a născut la Deva, în 17 februarie 1955. A urmat Școala de Fete nevăzătoare din Buzău, Liceul de Deficienți de vedere din Cluj-Napoca și Facultatea de Filologie din același oraș.

A funcționat ca profesoară la Liceul pentru deficienți de vedere din Cluj, între anii 1980-2010.

A publicat poezie, proză, și articole de opinie în diferite reviste, printre care: „Viață nouă", „Litera noastră", „Echinox", „Patria", „Cuvântul liber" etc.

Ana Hompot

RĂMÂNE-VA POEZIA?
Antologie

Prefață de Mircea Petean

LIMES
2020

Editor: MIRCEA PETEAN

Colecția MAGISTER

Coperta: Dinu Virgil

Ilustrația copertei: Mikalojus Konstantinas Ciurlionis, Lightning (1909)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOMPOT, ANA
Rămâne-va poezia? : antologie / Ana Hompot ; pref. de Mircea Petean. - Floreşti : Limes, 2020
ISBN 978-606-799-376-9
I. Petean, Mircea (pref.)
821.135.1

© Ana Hompot
© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Florești – Cluj
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes2008@yahoo.com
www.edituralimes.ro

Să ne rămână... POEZIA!

Ana Hompot a debutat în anul 1982 cu un volum – *Printre cuvinte* – în care metafora naturistă îşi făcea foarte bine treaba. A revenit în literatură abia în 1996, cu *Sensul interzis*, iată, după un hiatus de... 14 ani! A fost un post negru – eu însumi am „gustat" din acreala lui – pe care e puţin probabil ca poeta să şi-l fi impus singură, mai degrabă fusese obligată să stea pe margine, căci poezia ei se radicalizase, între timp metafora socială impunându-se, şi în scrisul ei, cu autoritate. A urmat o plachetă cu versuri de dragoste – *Aripi împrumutate de la îngeri* – pentru ca, în fine, după alţi şapte ani, să revină cu *Şi a rămas poezia*, poate cea mai complexă carte a sa, orientată spre sinele ei ascuns şi spre sinele literaturii, metafora textuală fiind privilegiată, fapt confirmat şi de ciclul – substanţial – de Inedite cu care se încheie această antologie, pe care i-am promis-o acum mai bine de un an, dar care va apărea doar acum, în aceste vremuri de restrişte în care, autoizolaţi cum suntem, înmănuşaţi şi cu masca pe figură, continuăm să producem... cărţi de toate genurile, căci *Trecut-au vremile rostirii, vom trece paşnici vămile tăcerii*, cum scriam într-un text de pe facebook acum câteva zile.

Da, *Rămâne-va poezia?,* ne întrebăm şi noi împreună cu Ana Hompot, pe care aşa o ştim de când

o știm, ca pe o mare iubitoare de literatură, o cititoare atentă, curioasă de noutăţile de pe piaţa... literară, o prezenţă nelipsită de la emisiunile radiofonice cu tentă culturală, ori de la reuniunile literare gen târguri, festivaluri sau lansări de carte. Ea are un discurs al ei plin de miez, atât public, cât şi poetic, care o individualizează cu pregnanţă între confraţii ei nevăzători, şi nu numai, de-ar fi să-i amintim aici doar pe cei pe care editura noastră i-a publicat de-a lungul anilor: Ion Blăjan, Radu Sergiu Ruba, Ion Podosu, Viorel Şerban, Ioana Albu, Maria Elena Deac.

Ana Hompot are intuiţia unui freamăt originar al vieţii, a unui acord fin cu cele naturale – viu cândva, estompat în timp, din păcate; iar, în poezie, ea nu caută într-atât desăvârşirea, cât prefigurarea, apropierea sfielnică de cântecul orfic al fiinţei – *Și numai pe tine – rar –/ Te întâlneam / În sfiala din vecinătatea cuvintelor. // Și atunci/ Trupul meu urca în cântec/ Și cobora-n veșminte.* (*Cutreier*) Poezia ei din prima carte se vrea un fel de adaos la cele naturale, un *cântec cosmic*, dar nu o dată poeta trebuie să recunoască, decepţionată, că nu e decât *Un cântec năuc/ Precum floarea-soarelui* (*Spleen*), un soi de infracţiune nepedepsită: *C-un gest venit/ Din somnul păsărilor/Eu cioplesc din cuvinte căzute/ O floare de colţ. (Peisaj. În amintirea tatii).* Aspirînd înspre partea însorită a vieţii, ea îşi caută un loc acolo, în cerul bucuriei: *Eu însămi am să vă fiu torţă,/ O torţă zveltă cu lumina înaltă (Terapie),* dar nu o dată e silită să constate semnele căderii, destrămării, istovirii şi pierderii. Poezia însăşi va fi ignorată, dacă nu dispreţuită făţiş (*Fiul meu nu va învăţa niciodată/ Versuri pe de rost.*), se teme poeta care s-ar vrea „îngropată” în veşnicia ei, a Poeziei.

Încercând să se autodefinească mai îndeaproape, ea caută analogii în natură (*Autobiografie*), iar atunci când nu le găseşte, se autodenunţă astfel: *Îţi jur/ Că nu mă mai număr printre păsări/ Şi nici măcar falangele/ Nu-mi sunt/ Din os de privighetoare!// Am fost cândva diez,/ Am fost o dată şi bemol,/ Dar acum nu mai sunt/ Decât un biet becar cuminţit // Şi-ţi jur/ Că nu mă mai număr printre păsări...* (*Dezvăluire*). Rupte dintr-o confesiune tandră, poemele par frânturi de mesaje adresate umbrelor unor fiinţe dragi (părinţii, bunica), sau chiar unei instanţe transcendente; alteori sunt mici dovezi de smerenie în faţa sublimului cosmic. Erotica ei e suavă, şoptită, melancolică, nelipsită de un soi de dramatism al gesticii (*Ritual, Căutări*) şi mizând, în continuare, pe analogii naturiste, în descendenţă blagiană, desigur. Un bun poem de dragoste e cel construit pe ideea poetică de *întrerupere*: gândul, dimineaţa (ta), singurătăţile (mele), munţii, casele (*frânte*, ca un sinonim pentru *întrerupte*) conduc spre *acest martie – un lied/ Întrerupt de chemări şi de muguri,* un final cât se poate de fericit...

Cel de-al doilea volum e prefaţat de o pastişă după stilul administrativ, mai precis după o cerere prin care crinul roagă a fi scutit de a mai da din coate ca să-şi afle loc în lume, transparentă parabolă despre condiţia poetului în lumea de azi. Metafora naturistă a cvasi-dispărut, fiind înlocuită de cea socială, limbajul devine mai direct şi mai nervos, decorul se urbanizează, iar versul e mai deschis spre social şi spre cotidian. Sunt invocate personalităţi ale dizidenţei româneşti – Monica Lovinescu, Doina Cornea – şi sunt vizaţi poeţii optzecişti; cu fronda lor poeta noastră pare a nu rezona, deşi cartea ei are o tentă curat optzecistă, inclusiv graţie micilor parabole

existenţialiste (*Reportaj, Poveste, Spectacol*). Se vorbeşte deschis despre *Desacralizata geometrie a înfrângerii,* insomnie, cenuşă şi limbă păsărească, disperarea de a-ţi duce existenţa ca-ntr-o gură de canal, ca-ntr-o cuşcă, spaima de a fi manipulaţi fără scrupule. Versuri corozive, sugestive, de o mare expresivitate, apar la tot pasul, vom „pescui" doar câteva: *Negustori ambulanţi/ Vând cutii cu cearcăne; Vorbele –/ Bulgări umezi/ Pentru moartea noastră cea de toate zilele; cu toţii ne purtăm tăcerile grele/ Ca pe nişte umbrele; eu rămân un sfeşnic/ Cu atâtea braţe/ Câte sentimente; dacă ar fi să mă rostesc,/ Aş îngenunchea lângă tine/ Şi aş desena pe pământ/O carte uşor pătată de o lumânare; Trage storurile înţelegerii/ Şi hai să rămânem singuri!* ş.a.m.d. Poemele cern dezamăgiri şi tristeţuri postrevoluţionare (*Cântec de septembrie*), poeţii taie frunze la câini, istoria pătrunde în oraş ca un camion militar devastator, singurătatea devine grea, copleşitoare, dar poeta ţine încă, strâns în mâini, *seminţele speranţei* şi visează la căldura unei minime intimităţi, precum în această înfiorată declaraţie de dragoste: *Azi-noapte/ Poarta pe care ai intrat/ A înmugurit.../ La noapte./ Când vei ofta în somn,/ Clanţa va da în floare.../ Sufletul meu – pietriş/ Sub paşii tăi/ Care pleacă...* (*Azi-noapte*)

Inefabilul, transparenţa, indicibilul guvernează discursul îndrăgostit al poetei în placheta din 1998 intitulată *Aripi împrumutate de la îngeri*: *Afară va rămâne doar sufletul,/ Ca un abur moale,/ Pe care-l vei şterge de pe geam/ Cu poemul acesta.* (*Zidire II*). Învins sau învingător – cine e unul, cine celălalt, de parc-ar conta! – mai degrabă despre învingătorul

învins e vorba în această poveste de dragoste în care protagoniştii fac risipă de o delicateţe a gesturilor şi de o gingăşie a inimii nemaiîntâlnite, de unde şi frica de a pierde intesitatea trăirii: *Pe furiş,/ Cu o aripă împrumutată de la îngeri,/ Ştergeam locul/ Pe care urma să treacă pasul tău.* (*Vis*) Versurile par a fi scrise cu uşurinţa celui care simte că poemul e consubstanţial fiinţei sale răscolite de emoţia luminoasei întâlnirii miraculos întâmplate, dar şi de umbra îndoielii, de jubilaţie, dar şi de tristeţe. Nu lipsesc momentele de răsfăţ textual când poeta se joacă folosind până la epuizare acelaşi determinant (*Cearcăne*) sau compune o mică parabolă – *Coşul cu vrăbii* – vrăbiile din coşul *Împletiti de meşterul orb al oraşului* fiind chiar poemele sale de dragoste risipite *Printre muritorii de râs/ şi muritorii de foame.*

În *Şi a rămas poezia*, placheta din 2003, nu numai versul centrat, ci şi decizia poetei de a se lăsa în voia rememorării tandre, înţelegătoare, făcute cu inteligenţa şi cu bucuria (inclusiv a fricii) celui hărăzit să retrăiască, în amintire, plenitudinea unor clipe bobate din vremea copilăriei, a adolescenţei şi a primei tinereţi îmi evocă experienţa poeticească din vremea când scriam Jucu Nobil. Nimic nu tulbură această bucurie a poetei de a toarce – liniştită, împăcată – firul vieţii, nici măcar sentimentul morţii: *Pe strada noastră/ Uneori trecea şi Moartea.// Se apleca din când în când,/ Culegea de pe jos destinele/ Ca pe nişte nuci/ Şi le strângea/În şorţul ei/ De o culoare incertă.// Atunci vecinii noştri/ Porneau şovăielnic/ După ea/ Ca să şi le recupereze.* (*Moartea*). Apariţia unor termeni cu rezonanţe creştine, precum îngerii blajini, fiinţele transparente

sau chiar Dumnezeu, ce-i drept, cam „încurcat", nu trebuie să ne inducă în eroarea de a vorbi despre religiozitatea poetei, deoarece aceştia nu sunt decât elemente de recuzită cu totul neconvenţională. Mai pregnante sunt viziunile cu referinţe personalizate: mama, bunicul, bunica, Iolanda, şi cu totul lăudabilă e libertatea poetei de a reinterpreta mituri biblice sau literare: ea împărtăşeşte soarta clovnului (*Prin pânza de păianjen a amintirii/ Te revezi/ Clovn cerşetor/ În portul gălăgios al lumii)* sau se identifică – autoironic – cu femeia, umilă, cum altfel?, a fiului risipitor; rescrie povestea lui Ulise – întors în Itaca lui ca un străin, acesta aduce mai degrabă a Sancho Panza decât a Don Quijote, obosit, astfel încât îşi acceptă sfârşitul murmurând *„A pleca înseamnă a muri puţin,/ Dar şi a reveni înseam..."*; e o confuzie între Ulise şi Isus, între Penelopa şi Maria Magdalena; Quijote însuşi, iese din îngălbenitele file ale romanului lui Cervantes în lumea noastră, dar se prăbuşeşte *Pe trecerea de pietoni,/ Împiedicân-du-se/ De cârjele subţiri/ Ale propriei tinereţi.*

Ispita textualizării din această carte, precum şi din ciclul de Inedite, cochetarea cu ironia şi autoi-ronia, dobândirea înţelepciunii de a şti să aprecieze bucuriile mărunte ale vieţii, inclusiv plăcerea de a se copilări, dar şi împăcarea cu ideea dispariţei sunt tot atîtea semne clare ale maturităţii spirituale şi artistice a Anei Hompot, o poetă adevărată, care a învăţat de minune lecţia desprinderii de toţi şi de toate şi a înălţării – prin cuvîntul poetic – în lumină...

Mircea Petean
Floreşti – Cluj, 04.05.2020

PRINTRE CUVINTE

Editura Eminescu
București, 1982

SCRISOARE DESCHISĂ

lui A. P.

Învață-mă încet
Pe punți de clorofilă
Sau de blândă ninsoare
Să mă apropiu
De cerbi,
De oameni
Și de cochilia de lumină
A cetății.

Învață-mă cu răbdare
Să fiu
Văzduhul solar
Prin care bucuria trece
Ca un cântec.

TERAPIE

lui Gotfried Benn

La noapte
Am să vă frământ
O azimă din lună
Și am să vă depun pe masă
Soarele
Ca pe un pocal cu vin vechi.

Eu însămi am să vă fiu torță,
O torță zveltă cu lumina înaltă,
Atât de înaltă încât
Veți uita
Că pe pământ,
În soare și în
Lună
S-a făcut
O, cât de târziu!

PEISAJ (În amintirea tatii)

Ai ostenit
Și ți-ai sprijinit inima
Pe cântecul meu...

De-atunci
Turme de nori sfielnici
Pasc liniștea amară a casei.

C-un gest venit din somnul păsărilor
Eu încropesc din cuvinte căzute
O floare de colț.

DECLIN

Încetezi să mai fii pasăre
Când sub aripa stângă
Ai un mecanism cu cadran
Care nu mai măsoară trecerea.

Încetezi
– În general –
A mai fi anotimp
Când nu mai porți în sânge
Urme vagi de clorofilă
Care te-amintesc
În formă de tei

Și
– În general –
Odată uitat
Descântecul pentru melci
Încetezi a mai fi...

ÎN TRECERE

(pe la mormântul bunicii)

E toamnă iar
Cu crizanteme la mormântul de lumină
al bunicii...
În aerul încins de triunghiuri
Numai eu mai rămân
Să înțeleg
Că nu-mi amintesc cum erau ochii mei

În cărți s-ar scrie
„Fortuna labilis”
Dar eu cred numai

Că-i toamnă iar
Cu crizanteme la mormântul de lumină
al bunicii.

DECREMENTA

Am trăit câteva cărți,
Mi-am mâhnit degetele
Numai cu semne de punctuație.

Ție am vrut să-ți dau
Un cântec cosmic
Și ți-am dat
Numai un palid trup de pasăre.

Și uite,
Acum inelele-mi sunt de plumb,
Sângele – de paisprezece carate –
Și vorbele-mi foșnesc departe
Ca-n păduri ecuatoriale.

DESTRĂMĂRI

Tristețea mea de gradul unu
E frântă de tristețea mea de gradul doi.

Curățind de zăpadă străzile,
Un om obosit
Curmă starea de fericire a orașului

Și alte milioane de oameni
Sfarmă universul
In cuvinte mărunte de tot,
Ca să le-ncapă în pumni,
În priviri,
Și-n glasurile subțiate de frig.

SCRISOARE

Dragă Mamă,
Vei ști
Că sunt tristă ca cenușa.

Despre mine oamenii spun
Că am casa cu acoperiș de nuferi,
Dar, nu-i așa,
Mamă,
Că și nuferii-s în cer?

Pe la noi
Plouă o dată pe vis,
Așa cum prin alte părți
Plouă o dată pe zi

Și magnoliile s-au ofilit
Fără să m-aștepte,
Deși în cădere îmi rosteau
Cu un fel de fraternitate numele –
Ana

DEZVĂLUIRE

Îți jur
Că nu mă mai număr printre păsări
Și nici măcar falangele
Nu-mi sunt
Din os de privighetoare!

Am fost cândva diez,
Am fost o dată și bemol,
Dar acum nu mai sunt
Decât un biet becar cumințit

Și-ți jur
Că nu mă mai număr printre păsări...

SPLEEN

În timp ce eu azvârl în dreapta și-n stânga
Sentimente galeșe
Disprețul, iubirea,
Indiferența,
Sau oboseala dată-n pârg...

Inima mea nu mai sună,
Nici oasele
Și nimic în afară de
Un cântec năuc
Precum floarea-soarelui.

MODUS VIVENDI

Sunt tot mai mult
În întârziere...

În loc de infracțiuni
Comit poezie

Și fiecare pas devine
Un „modus muriendi”.
Scris pe ambele emisfere.

SEMNE

Cu o lopată uriașă
Un clovn
Adună puf de păpădie
Ca să-nchipuie iubitei
Abia înfiripată diademă
Și repetă îngândurat:
„Anabell Lee”...

(Dar fiul meu nu va învăța niciodată
Poe pe de rost.)

Cineva m-a rugat
Să-i îngrijesc un trandafir
(Pleca departe.)
Am vrut să deschid ușa încet
– Să nu trezesc din visare
Păianjenul –
Și cheia mi s-a rupt în broască.

(Fiul meu nu va învăța niciodată
Rilke pe de rost.)

În adolescență
Cineva mi-a spus să fiu cuminte

Și mi-a dat o cruce-talisman.
Am crezut că-i aripă
Și pe primul trecător
L-am rugat
Să mi-o fixeze pe umeri –
Și când am înțeles era prea târziu...

(Fiul meu nu va învăța niciodată

CUTREIER

Lin cutreieram
Pieţele cetăţii
Şi adunam scrum.

Aici
Poeţii – popoare de mesteceni
Arseseră pe rugul versului nescris...

Şi numai pe tine – rar –
Te întâlneam
În sfiala din vecinătatea cuvintelor.

Şi atunci
Trupul meu urca în cântec
Şi cobora-n veşminte.

PLECĂRILE

tatălui meu Ștefan

Pentru ca despărțirile să fie mai ușoare
Credeam că trenurile ar trebui să aibă
Formă de inimă.

Pentru ca plecările să fie mai ușoare
Și pământul ar trebui să aibă
Formă de inimă – credeam.

Dar tu mi-ai amintit
Că inima oprește pasul,
Gestul mâinii și sărutul
La drumul jumătate.

CÂNTEC ISTOVIT

Toamnă,
Sacru ecou suspendat
În frunzele cu pulsul încetinit.

Sub streașina luminii ascult
Cum nevoia de cântec se-așază în faguri
Și mi-e somn,
De somnul păgân al Evei mi-e dor.

Cărțile, Doamne,
Cărțile odihnească-mă-n pace,
În vecii Poeziei,
Amin!

DECLINARE

Încet te declin
Ca-n copilărie
„Platanus alta,
Platani altae...”

Un cuc bătrân
Sparge secundele
Mici cât alunele.

Cu un spic
Ziua desenează un cerc mai mare,
Noaptea – un cerc mai mic

Și toate par neregulate, șovăielnice,
Ca-n copilărie
„Platanus alta,
Platani altae...”

VINOVĂȚIE

Sunt tot mai vinovată
De-o carte nescrisă pe care
Păsările-au îngenuncheat

Și se roagă
Ca glasul meu să se-mplinească
Proiectându-și umbra
Pe inima abia ghicită
A cântecului.

SUNT

Câteodată sunt
Ramura nervoasă-a unui cântec posibil,
Dar niciodată floarea nu se-nfiripă,
Niciodată rodul nu se țese.

Întâiele cuvinte
Se poticnesc
În lagunele din mine,
În bulgării de sare
Ce presimt
Golgote ale melcilor.

AUTOBIOGRAFIE

Trăiesc prin supunerea tristă a trestiilor...
Nu cunosc suflete mai adânci decât apele...

Nu cunosc delir mai adânc decât nisipul,
Nici rugăciuni mai fierbinți decât ale melcilor...

ÎNSOȚEȘTE-MĂ

„Et si tu veux apprivoise-moi"
(A. De Sint-Exupéry)

Însoțește-mă
Numai până la cântec-apune!

Uite,
Pe trupul meu e scris cu păsări
„A iubi..."

Și când iambii se vor înroși pe zare,
Când troheii vor fi trecut
În altă emisferă,
Îmblânzește-mă, de vrei,

Fă-mă șarpele casei tale – blândul –
Și de lângă pragul casei tale-mi
Va izvorî cuvântul.

AȘ FI VRUT...

Aș fi vrut să fiu
Văzduhul supus dintre păsări
Sau cântecul pe care-l cerne
Luna peste tine-n vis,

Ceasul care sădește-n fântâni
Foșnet de stele.

Dar prin inima mea
Trece spre pământ
Tulpina subțire a fiecărei lacrimi
Și fiecare cântec
Uscat în amurgul pădurilor.

PSALM

Cu mâna-ți mare cât o bucurie
Ridică toamna de pe pieptul meu,
Cu întuneric să mă vindeci de izvoare,
Strivind al lacrimilor trup – de sare – greu.

Să facem, calmi și drepți, să-nvie clorofila
În vastele livezi din noi – uitate –,
Căci fructe-candele ne dau lumină,
Să ridicăm în noapte o cetate.

GRAMATICĂ

Un nou anotimp –
Ca o gramatică
Fără cuvinte...

Frunza se leagă de mine
Printr-un cuvânt scurt,
Poate umil.

Cerul își modifică forma
Întotdeauna
După nori și după curcubee,

Dar niciodată după versul
Cu care-mi măsor cântecul
Intrat în ulciorul somnului.

RITUAL

Amurgul
Iese încet de prin cochilii.

În cer se-aude foșnetul algelor
Care vor răsări
Dintr-un lut solar
Doar de noi știut.

Și-atunci
Pe-o fâșie de-amintire
Mă voi întoarce la tine
Și-ți voi zdrobi numele între două harpe
La lumina șerpilor.

CĂUTĂRI

Mai caut încă prin ape
O frunză
Sau un liman,
Dar mă pierd
În îmbrățișarea trestiilor.

Și tu ai brațe de trestie
Când mă aduni dintre nuferi și alge,
Ademenindu-mă c-un fluier de mesteacăn,
Cu pietre și cuvinte
Cu scoici și c-un blestem.

ÎNTRERUPERI

Cu gândul întrerupt privesc
Uimirea dimineții tale întrerupte
De trupul subțire, de pește,-al tăcerilor mele...

Ca flaute vechi,
Uitate de Pan în pașnice crânguri,
Se trezesc singurătățile-mi întrerupte de maci...

Și în timp ce coboară miresme
Din munți întrerupți de vâltoarea pădurilor,
Casele sunt frânte de pete de lumină

Și-acest martie e un lied
Întrerupt de chemări și de muguri.

AUTUMNALĂ

Din ramurile toamnei
Cad alene
Fructe grele de soare.

Din sufletul meu
Se prăbușesc mereu vise ce-abia au dat în pârg.

Odată vom rămâne
Gemene desfrunzite,
Eu și Toamna.

SPRE MAREA LINIȘTE

Privește cum se frâng aripile toamnei!
O pasăre albastră,
Uimită de-atâta moarte,
Și-a clădit cuib în veșnicie.

Crizanteme ostenite
Plutesc spre marea liniște.

Cu strigăt de lebădă te rog
S-acoperi ochii toamnei cu petale,
Să nu vadă păsările care-au intrat în marea,
Mult visata liniște.

CEAS DE DESCÂNTEC

Cărarea-i străjuită de-un sunet prelung,
Pădurea se întoarce în temple solare...

Altarul are astăzi potire
Mai înalte
Pentru jertfirea albă a culorii de apoi.

Un corn de inorog muiat în clorofilă
Și în iubirea vegetală a verii
Sfințește colbul aspru
Prelung atins de tine.

Si trupul meu e proaspăt
Și trist ca o-nserare...

BINECUVÂNTĂRI

Să plecăm!...
Să încercăm să cunoaștem
Foșnetul somnului ridicat din cuiburi!...

Să învățăm,
Rând pe rând,
Cuvintele sălciilor
Șoptite pe țărmuri,

Apoi să poposim într-o poiană,
Cu pâinea și vinul să binecuvântăm iarba!...

Iarba să ne binecuvânteze cu pașii melcilor
Alunecând pe lângă noi,
Purtând în cetățile lor
Un mare cântec
Răsărit din palmele albe ale Luminii...

TĂCERE

Tăcere,
Alături de păsări ce s-au stins
Acum o mie de cântece...

Până la noi
Rar mai ajung
Colinzi bătătorite
De milenare sărbători.

Pașnic calvar e ceasul,
Netăgăduită ne e pacea și prelungă,
Ca o mângâiere de salcie
Foșnind în vis.

Tăcere albastră,
Lângă păsări
Ce vor înflori – poate – iar
Peste o mie de cântece...

DE TAINĂ

Între noi –
ca o posibilă ninsoare –
moartea.

În rănile noastre
Asfințitul a prins rădăcini.
Tot ce atingem se preface-n cântec.

Sângele meu pădureț
Se prelinge
Pe liniști neîntâmplate.

ELEGIE 1

Și trupul meu
S-a-ntors într-o poveste.

Și sufletul meu e un alt pescăruș,
Iradiind foșnete
De toamnă...

Pe țărm,
Părul Pandorei e-un cântec
Tot mai prelung...

ELEGIE 2

Timpul e molcom ca o povață
Și poezia din noi – fără întoarcere.

Trec prin corole târzii
Și prin dragoste
Cu tristețe de apă biciuită de toamnă,
Cu tristețe de pădure în murmur...

ELEGIE AUTUMNALĂ 1

Păsări de clorofilă stinse în delir
Muiau aurul toamnei
În vechi curcubee.

Mâinile mele
Frământau
Amintirea sonoră a mării.

În inima mea
Culorile foșneau
Ca o dragoste nouă.

TACI...

Taci...
Taci mereu ca un semn de-ntrebare...
Ai săpat mult,
Ai pătruns tainele albe risipite de tânărul mai...

Undeva ai ostenit...
Apoi a căzut o frunză,
Încă una...
Apoi a ostenit și cerul...
Clipele s-au Închis...
Le-ascunzi...

Taci,
Taci mereu...
Ai ostenit când mi s-a făcut – mai mult ca oricând –
Sete,
Sete în formă de cântec,
Sete în formă de lumină...

Poate ți-au fost buzele în formă de inimă,
Poate ți-a fost inima în formă de flacără rătăcită...
De-aceea
Taci....

ELEGIE AUTUMNALĂ 2

A plecat Pan
Și curcubeul sună
Ca nașterea albastră a ninsorii.

Și păsările au plecat
Răni deschizând în lucruri
Neștiute.

Și nunțile din munți
Au curs către cetate
Prin timpuri rotunjite-n amintire
Și a descântec săpat
În inima-lumină a lui Pan.

APROPIERE

Sub zodia foșnitoare
Care ne naște sfielnic
Cuvintele se fac mai mici
Când înfloresc amar
Sub aripa stângă.

Și sunt târzie ca un testament;

Și tot mai mult râvnesc
La-ntunericul de sub scoarțele stejarilor.

Tot mai mult m-apropiu de liniștea
Solară din fructe.

DE DECEMBRIE

Pe-aici
Ieri
Castanii se mlădiau
După cântecul toamnei.

Noi eram limpezi
Ca sângele viilor.
Mărgelele lucrurilor erau ruginite
De paloarea soarelui
Cu pleoapele întredeschise.

Pe-aici
Ieri
Se numărau împlinirile.

Azi
Se cerne sarea.

DESPRE UN LIED

Ninsoarea
E ultimul lied
Pe care mi l-ai scris.

Sufletul tău
Șovăia între alb și albastru.
Tăcerea mea șovăia
Între dragoste și așteptare.

Apoi,
Cu simplitate de descântec,
Ninsoarea a durat în mine
Tainica geometrie a tristeții.

INIMA MEA NAȘTE FÂNTÂNI

Inima mea naște fântâni
Spre care se-apleacă stelele
Ca să bea liniște,
Spre care se-apleacă luna
Ca să bea tristețe.

Inima mea naște fântâni
Atunci când repetă
Toamnele pe care le-a-nvățat
Fruct cu fruct,
Nor cu nor,
Dor cu dor.

Nu știu dacă destinul meu
Și-a ales culoarea,
Dar inima mea
Naște fântâni...

PRINTRE CUVINTE

Eu nu sunt poet.

Pe genunchii mei,
Trecuți prin temple,
Amintirile se-mpletesc.

Când adorm,
Câte un verb tânăr
Mi-atinge inima c-o gladiolă

Și-atunci mi-aduc aminte
Că nu sunt poet.

PRIMĂVARA

E-o vastă mirare de aur în văzduh.

Din păsări
Culoarea coboară
Spre rădăcini.

Sub tăcuta boltă a inimii
Sângele se oprește un vers
Să asculte așteptarea din pomi.

Și încet
Mi se face dor
De mirarea de aur din văzduh...

IPOSTAZE

Tu mi-ai spus
Să șterg sudoarea ierbii
Cu surâsul,

Tu mi-ai spus să-nvăț
În zori
Nisipul să rodească limpede.

Tu mi-ai spus
Să părăsesc livezile cu șerpi întârziați,
În care fructele mai sângerează încă...

Tu m-ai ascultat ca pe o scoică
Și m-ai uitat, în prag de somn,
Pe plajă...

GÂND DE IARNĂ

Cu gesturi de tăcere
Cerul își lasă veșmântul alb
Pe amintirea ierbii.

Eu mi-amintesc
Că nimănui nu am știut
Nici vin,
Nici pâine,
Nici candelă să fiu.

Doar în păpădii am strecurat
O vagă așteptare
Și-n cântec – ca un mac –
Un strop de sânge...

SENSUL INTERZIS

Editura Clusium
Cluj-Napoca, 1996

CERERE

*Subsemnatul **Lilium Candidum,***
*Numit și **Crin,***
Domiciliat pretutindeni,
De profesie lumină,
Rog prin prezenta să binevoiți
A-mi acorda posibilitatea
De a nu mai fi nevoit
Să-mi fac loc cu coatele prin lume.

Solicit aceasta,
Întrucât posturile rămase vacante prin grădini
Sunt ocupate în exclusivitate de legume,
Fapt ce pune în pericol.
Perpetuarea speciei din care fac parte.

Menționez că am origine sănătoasă,
Iar referințe despre mine pot da
Toți poeții demodați.

A FI LINIE FRÂNTĂ...

COPACII

Plânsul meu
Și inima mea
Sunt copacii aceștia cu gust esențial,
Copacii aceștia ceasornicând
Pe străzile orașului
Intrate în grandioase planuri de sistematizare,

Copacii aceștia cu frunze sărate,
Torturați până la clorofilă,
Ca să crească drepți,
Înalți și simpli
Într-o străină simetrie.

PERSPECTIVĂ

Oamenii fac piruete prin ceață
Printre suave colonade de hârtie.

Efigii de metal coclit îi privesc.

Apa mării e încă vis
Și prin arterele ei
Se desăvârșește sarea
Ca un senin simulacru de moarte.

Dacă și-ar da osteneala,
Bătrânii planetei și-ar aduce aminte
Că omul fusese condamnat
La câteva milioane de ani de cunoaștere,

Că un delfin a visat
Că face piruete prin ceață

Și s-a trezit

Și a murit.

BIOGRAFIE

Eu niciodată cerc nu am fost.
Suferința de a fi linie frântă
Nu se înregistrează nicăieri,

Dar pe fiecare segment
Vibrează și doare
Desacralizata geometrie a înfrângerii,

Pe fiecare segment
Tremură nopțile de nesomn

Și-n nopțile de nesomn aud
Cum o parte a omenirii rumegă cenușă
Și o alta
Pune la cale
Lectorate de limbi păsărești.

ABSENȚĂ

Doamnei Monica Lovinescu

Pe străzi și prin cărți
Semnele umblă cu capetele sparte.

Cineva care nu iartă
Revarsă peste lume
Apa tulbure a absenței.

Negustori ambulanți
Vând cutii cu cearcăne.

Cineva care nu iartă
Respiră pe gură
Cuvinte moarte.

POEM DE MARTIE

Copacii au strasuri de muguri.

(Eu merg lin pe stradă
Cu sufletul deja la beneficiar.)

Natura sculptează porți nevăzute
Pentru viței nenăscuți.

(Merg lin pe stradă.)

Apoi o sală...

Vorbele –
Bulgări umezi
Pentru moartea noastră cea de toate zilele.

CÂNTEC DE SEPTEMBRIE

Mi-e frig
(Cât de frig!)
Sub cortul solar de septembrie!

Și suntem liberi
Cât ține umbra copacului
Și fericiți
Cât ține gustul cernelii de tipar.

Dar curând se va închide portul de iarbă,
Umbra copacului e de pe-acum ciobită
Și-n cerneala de tipar
Cresc statui aplecate.

AGLOMERAȚIE

Stam strâns lipiți
Unii de alții
Ca-ntr-o gură de canal,
Căutându-ne un loc
Cât mai confortabil.

Din când în când
Priveam spre ieșire,
Unde stăruie
O spumă subțire de lumină
Și o promisiune de aer.

Cine ieșea din rânduri
Cădea
Fulgerat.

CINEVA

Cu degete de lemn
Cineva îmi cotrobăie prin vise:
Mai aruncă la coș câte un coșmar,
Mai clasează câte o suferință,
Mai așază câte o iubire – tipicar
În raftul cu cărți interzise.

Cineva,
Cu degetele mânjite,
Îmi umblă prin lacrimi.
Le întoarce pe toate părțile.

Eu îi văd pe perete
Umbra.

ÎN FIECARE ZI

Doinei Cornea

În fiecare zi
Mă apropiu de copaci.
(Copacii au miezul de frig
Și sunt albaștri.)

În fiecare zi
Trecem împreună
Prin inelul morții.

NOI, PĂPĂDIILE...

Noi, păpădiile –
Sub gardul umed...

Deasupra plutește
Imaginea zeului.

(Din ochii lui
Purtători de moarte
– Ni se spune –
Ne vine culoarea.)

Ploaia e prelungă și murdară.

„Să nu luați în deșert
– Ni se spune –
Numele zeului,
Să nu luați în deșert
Numele gardului!”

CĂRARE DE SINE

Portul privirii e de mult construit.
Vasele inimii –
Pline cu cercuri,
Cu cărți
Și semințe.

Prin apă și prin cer
Se alege cărarea de sine,
Plantată pe margini
Cu vești arborescente.

De departe
Se desenează
Chipul liber
Al copacului.

DOMNULE CASCADOR

SECVENȚĂ

Mă plimb uneori pe stradă
Ca ideea de cușcă
Prin leu...

În clipele acelea
Iubesc acut și fără speranță
Somnul adânc
De după examenele
De științe sociale.

Și tot atunci
De prin grădini
Gladiolele comit –
Prin asociație de idei
Cu uzata sabie a lui Damocles –
Suave crime
Pe suprafața
Vegetalei mele inimi.

REPORTAJ

Nimenea și Nimicul
Locuiau într-o casă
Și erau fericiți.

Zidurile erau uriașe cuburi luminoase
(De becuri nici că mai era nevoie)
Și izolarea fonică era perfectă.

Dar într-o zi
Un lingvist cu chelie
A descoperit că-n casă mai locuia
Și –
O conjuncție.

În aceeași noapte
Pereții s-au prăbușit.

TĂCERILE

Nu-mi mai aduc aminte de nimic...

Sunt toba de lacrimi
Spuzită pe margini
Cu o brumă de râs.

Pe fratele din dreapta
Îl doare floarea soarelui,
Pe cel din stânga –
Asfaltul topit în vară,

Dar cu toții ne purtăm tăcerile grele
Ca pe niște umbrele.

POVESTE

Tatăl copilului era jurist
Și el (copilul adică)
A transformat *Codul familiei*
Într-un fel de insectar.

(Pe fiecare pagină a desenat
Un fluture chinuit,
Cu acul de rigoare.)

Apoi a pornit-o pe străzi.

(În tramvaie și pe bulevarde
Doamnele în vârstă
Semănau cu partea de nord a copacilor,
Iar cele tinere reproduceau partea de sud
A acelorași copaci.)

Când s-a întors acasă
(Seara târziu)

Mama călca rufe și tata studia
Codul familiei

Și nimeni nu l-a certat.

DOMNULE CASCADOR...

Domnule cascador,
Apropie-te!
N-am să-ți cer
Să sari din tren,
Nici să mergi pe sârmă-n locul meu...

Îți cer numai să-nduri
Ceasul acesta
În care memoria a turbat
Și știi că ar trebui s-o împuști
Și n-ai cu ce;

Să-nduri ceasul de tristețe
În care simțurile îngălbenesc,

Să-nduri ceasul
Pentru care
Devin oglinzi
Toate neliniștile.

SPECTACOL

Actul întâi –
Inima.

Actul al doilea –
Numai mâinile și ochii.

În actul trei
Hamlet
Ar fi trebuit să rostească
Un monolog în transcripție modernă,

Dar, când să intre în scenă,
S-a-mpiedicat de-o cheie
Și s-a-nchis cu ea pe dinăuntru.

SCRISOARE

Îți scriu
Pentru că trăim
Fiecare cu centimetrul său cub de ploaie
Care ne udă tâmplele
Și cu tragedia de a nu avea cum scrie
Reportajul sălciu
Al fiecărei zile.

În câmpul muncii
Măgari costelivi
Rumegă nostalgia spiritului revoluționar

Și eu rămân un sfeșnic
Cu atâtea brațe
Câte sentimente.

ROSTIRE DE TOAMNĂ

Iată,
Am intrat în evul de frunză al nuanței!

Toate triunghiurile s-au deschis
În nesfârșite verticale

Și, dacă ar fi să mă rostesc,
Aș îngenunchea lângă tine
Și aș desena pe pământ
O carte ușor pătată de o lumânare.

ATMOSFERĂ

Iată și orizontul de la etajul nouă...

Fond sonor –
Simfonia I neterminată
A ascensorului defect.

Noaptea –
Geamătul disident
Al raftului de bibliotecă.

Pe o farfurie
– Zbârcite și murdare –
Fructe ale cunoașterii
De la aprozar.

Pe conductele de apă caldă –
Curge melancolie
Dimineața – între șase și opt.

POEM MIZANTROP

Câinele vecinului latră stacojiu.

E semn că-și vor face apariția
Musafirii duminicali
– De cinci ani,
Mereu aceiași...

Își vor vântura vreo două ceasuri
Semințele gândului
Ca să se usuce și mai temeinic...

Vorbele vor scrâșni
Ca freza dentistului!

Apoi banalitățile de la despărțire –
Ca o aplecare spre chiuveta din stânga
(Tot din cabinetul dentar).

În sfârșit
Din nou,
Lătratul
– Parcă mai puțin stacojiu –
Al câinelui vecinului.

CHE SARA...

Așezată
Pe o treaptă fierbinte a
Existenței
Oblojindu-mi sufletul –

(Iubirea,
Pojar târziu
Dintr-o copilărie năucă...)

Iată și puntea de ceară
Împodobită cu desene cubiste!

În centru
Un ceasornic cu minutarele
Transfigurate
Șterge timpul de pe cadrane.
Călătoria e lungă.
Dar nimeni n-o mai măsoară.
De pe chipurile călătorilor
Se prelinge
O dâră de cenușă.

Unora
Asta le-ar putea aminti

De clepsidre.
În jur,
File de carte,
Desperecheate –

Și de departe

Un șlagăr
(Șlagărul unui cântăreț
Orb ca Destinul însuși):
„Che sara,
che sara,
che sara?”

CICATRICEA DE PE OGLINDĂ

Ieri
A fost adusă de la reparat
Oglinda venețiană.

(Eu, doamnelor și domnilor,
Sunt cicatricea de pe oglindă.)

Până mai ieri
Coaja întâmplărilor
Era reflectată fidel –
Plânsul nedezghiocat.

Când am ajuns,
Am constatat că ai casei se tem
Să nu învăț ciobul stâng
Să jure strâmb,
Ciobul drept
Să dezvăluie
Forma de clepsidră a chipului femeilor,
Ciobul de sus să deconspire
Rolul frunții în mai toate tragediile,
Ciobul de jos,
Mai știu eu ce...

VIZIUNE

Tot mai tare scrâșnesc
Roțile morții
Pe pavajul din care au mușcat adânc
Pașii istoriei.

Și numai eu văd
Cum roțile
Îi stropesc pe trecători
Cu semne de-ntrebare,
Cum farurile
Tencuiesc cu lumină
Pereții aerului.

ISTORIE

Plecau la război

Apoi veneau veștile,
Umbratice,
Ca niște copaci.

Și bucuria fiecărei victorii
Se măsura cu camere
Pe care tăcerea
Le zugrăvea
– Incolor –
Cu una
Sau mai multe
Absențe.
Și, prin ochiul transparent al fântânii
Din curte,
Trecea o umbră
De lacrimă.

TU TRECI...

Tu treci prin culoarul strâmt al istoriei
Cu surâsul așezat în faguri,
Prea rar dăruit.

Comunic cu tine doar prin albastre canale
Prin care irisul cuvântului transpare
Ca teama din miezul visului coclit.

Cu raza cărui cerc de lumină să te strig
Când printre cuvinte se face tot mai frig?

Să te adun – sub care semn,
Când peste lume bat clopote de lemn?

CU PAȘI DE PÂSLĂ

STÂND APLECAT

Stând aplecat
Deasupra hârtiei albe,
Deasupra caietului liniat cu real,
Când, cu pași de pâslă, vin
Frica și Singurătatea
Făcându-și cu ochiul
Și schimbând amabilități:
„După dumneavoastră”,
„Après vous”...

Stând aplecat
Deasupra hârtiei albe,
Să-ți înveți
Să scrie
Până și respirația!

SINGURĂTATE

În fiecare noapte
Pe străzi
Bântuie
Lupul-Singurătate.

Cu pași mari ocolește
Canalele deschise,
Hârtoapele,
Containerele pline
Și numai ochii lui luminează.

Sălbatic
Îi mușcă
Pe fragilii ieșiți din localuri,
Își înfige ochii
Pe chipurile muncitorilor din schimbul trei...

(Pentru variație
Paște chiar
Iarba metaforei
De pe veștedele câmpii
Ale poeziei.)

Nu știu unde se ascunde ziua,
Dar noaptea
Lupul-Singurătate
Devorează cu măsură orașul.

*

M-a surprins singurătatea
Aruncând în semenii mei –
Bărbați și femei –
Cu bulgări uriași și pufoși de dragoste.
Numai că semenii mei –
Bărbați și femei –
Seara se culcau mult prea devreme
Și dimineața se trezeau foarte,
O, foarte târziu.

IZOLARE

În preajma inimii –
Un gard viu.

La marginea privirii
– Gratii de alb și negru.

Semnificațiile se cuibăresc
Umilite
În dicționare.

Trage storurile înțelegerii
Și hai să rămânem singuri!

TEMERI

Mi-e frică să nu devin peste noapte
Un port,
O gară
Sau un cinematograf aglomerat.

Mi-e frică să nu ispășesc,
Chiar astfel,
Pentru marea mea singurătate,

Pentru că astfel
M-aș scufunda definitiv în ea,
În bătrâna mea singurătate,
Și n-aș putea ieși niciodată la suprafață
Decât în formă de nufăr.

GALBEN

De la o vreme,
Pe obraji
Ne alunecă o apă galbenă.

Vecinii se uită-n altă parte
Sau ne spun
Să ne ștergem de tristețe.

Tot mai multe sunt pe stradă
Porțiunile de teren alunecos.

Cădem,
Ne lovim,
Ne rănim,
(Sângele ne e galben),
Dar ne ridicăm,
Ne mai ridicăm!

UN OM MĂTURÂND

Un om mătura strada,

Cu gesturi grele
Își mătura viața:

Chitara pe care părinții
Uitaseră
Să i-o dăruiască la bacalaureat,

Portul din priviri,
Portul în care
Visase să debarce
Cu zvelta-i logodnică în blugi,

Ceasul electronic
Și singurătatea.

Cu toată oboseala-n mâini,
Omul mătura.

SCRISORI

POEM ÎN AUTOBUZ

În autobuzul de ora douăsprezece,
Cuvintele
Transpiră apa morții.

În atingere
Trupurile își transmit
Nevăzute celule de singurătate
Și de oboseală.

Lângă plasa cu cartofi și țigări umede
Disperarea găinii e mai vie decât
Inima omului.

Pe furiș,
În pumnii strânși,
Duc prietenului de departe
Semințele speranței.

ÎNTOARCEREA ACASĂ

De fiecare dată
Te întorci acasă
Dintr-un război de treizeci de ani.

Nu te întreb dacă ai învins...

Tu îmi povestești încet
Duioase filme de desen animat

Și numai noaptea – târziu –
Mâna ta desenează în aer
Mori de vânt.

AR TREBUI SĂ-ȚI SCRIU MAI DES

Ar trebui să-ți scriu mai des,
Să-ți povestesc în fiecare zi
Măcar câte-un copac,

Să transcriu pe curat, pentru tine,
Măcar diminețile acestea cu ceață,
Să-ți traduc câte un fruct
Sau câte un fir de frezie.

Ar trebui măcar
Să-mi desenez pe ochi,
Cu dermatograful, câte o bucurie,
Să-mpart la doi
Plumbul plânsului neplâns,

Dar iată,
Colțurile inimii sunt tot mai ciobite,
Iar glasul e tot mai rar săpat de cuvinte.

POEM INTIM

Mi-e dor de tine
Ca de o casă
În care intri seara.

– E cald și miroase intim
A țigări proaste
Și a carte neînceputǎ.

Obiectele sunt somnoroase,
Coniacul din pahar
A și ațipit.

Degetele veacului
Apasă pe butonul soneriei.
Nu deschidem.

CÂND PLECI

De fiecare dată când pleci

Pe geam se-ntinde – gri –
O peliculă groasă de singurătate.

De fiecare dată
Când pleci
Îmi cade
Pe prag
O pasăre
Murind.

SCRISOARE ÎN MOARTE

În casa aceea
Zidul dinspre apus e crăpat.
M-apropiu uneori de el
Ca să te simt aproape.

Pe acolo se strecoară înăuntru
Psalmii bufnițelor
Și iau forma ceștilor
Și a scrumierelor.
În vasele acelea cresc
Cel mai bine
Plantele pe care le folosesc
Ca unități principale
De măsurat singurătatea.

Ultima oară a înflorit un cactus.

SCRISOARE DIN MOARTE

Iubito,
Pe aici e lin și bine
Ca-n barca aceea de demult,
Numai că acum
Nu mai sunt eu cel ce vâslește.

Rănile trupului s-au închis,
Acoperite de o peliculă
Subțire – de lumină.

Și, să nu uit
Când am plecat,
Din grabă sau din nehotărâre,
N-am dezlegat inimile noastre
Și pe a ta
Am smuls-o din rădăcini.

Dacă ai timp
Și răbdare mai ales,
Încearcă s-o răsădești.

REVELAȚIE

Ca un stilet de argint
Înfipt în inima inimii mele –
Vestea că exiști...

Toate nervurile mele
Înflorind disperate
La vestea că exiști.

Și clipele
De dinaintea vestirii –
Pietricele albe,
Pe care le scutur din sandale,
Așezată pe o bancă,
Într-un parc
Dintr-un oraș
Cu nume de femeie.

AZI-NOAPTE

Azi-noapte
Poarta pe care ai intrat
A înmugurit...
La noapte.
Când vei ofta în somn,
Clanța va da în floare...
Sufletul meu – pietriș
Sub pașii tăi
Care pleacă...

CERCURILE DE MESTECENI

CERCURI

La moartea poeților
Mestecenii fac cerc în jurul lumii –
Pentru fiecare poet rămas
Câte un mesteacăn.

La moartea claunilor
Meduzele fac cerc
În jurul mărilor –
O meduză pentru fiecare claun rămas.

Și-s tot mai compacte cercurile de meduze,
Tot mai tremurătoare
Cercurile de mesteceni.

LITERATURĂ

La Paris și la Deva,
La New York și la Mediaș,
Câinii se hrănesc
Mai nou cu frunze,
Cu frunzele tăiate la câini
De poeți.

Și poeții seamănă câinilor,
Așa cum câinii seamănă zeilor,
Prin tot ce există și nu se vede,

Pentru că cineva a descoperit că
Metafora e un scripete imperfect.

A FI

Din întâmplare,
Din simpla întâmplare de a fi,
Murmurăm ceva
Printre dinții cocliți
Despre tragica seninătate.

Întindem apoi – ca o scuză –
Inima desperecheată.

Se miră durerea
Din măduva obiectelor
Și a copacilor mai ales,
Poreclind lumea cu o tăcere vâscoasă.

Din întâmplare,
Din simpla întâmplare de a fi,
Rar se mai cutremură
Zidurile cărților
La facerea lumii din ele.

ÎNCERCARE DE AUTOPORTRET

lui Florin Mugur

Eu sunt
Sau poemele mele sunt
Foarfeca tăind marginea parcului,
Retușând realitatea tentaculară a copacilor,
Cu inima ațintită spre preafericiții poeți.

Și viața mea se derulează lent
Ca viața sfintei ferigi
Crescută dintr-o singurătate solidificată.

La rădăcină –
O stropitoare uscată.
La creștet –
Însingurarea tăișului.

GENERAȚIA ’80

În fiecare dimineață
Poeții generației ’80
Beau o cană cu ceață.

Apoi navetiștii
Își transportă tremurul interior
Prin cocleala trenului,
În mișcarea scrâșnită a autobuzului.

Retina inimii înregistrează,
Înregistrează...

Numai că mozaicul mișcător al cuvintelor
E cenușiu
Sau murdar ninsoriu!

...Dar uneori –
Tot mai rar și mai greu –
Între sincopă și zaț de râs
Se mai naște câte-o carte.

LA TRIBUNALUL POSTMODERNIST

Zaharia Z. Zaharescu,
Poet și profesor de limba română
(Gradul II)
A publicat poemul
La porțile cuvântului
În revista „Libertatea în Libertate”.

A doua zi
La tribunalul postmodernist
Genitivul a fost condamnat la moarte.

Ai lui Zaharia
Își dau coate discret,
Denunțând snobismul
Prin atingerea cămășilor,

Și se transpira,
Se transpira...

CURS DE POETICĂ

„E greu să scrii poezie”,
Spunea profesorul,
Crucificând distrat sensurile pe cuvinte
(Om rima cu rom)
Și, Doamne, frumos mai mirosea
Și duios
A deșertăciune!

E foarte greu să scrii poezie!

ARIPI ÎMPRUMUTATE DE LA ÎNGERI

Editura Clusium
Cluj-Napoca, 1998

Motto: *Scriu mereu,*
Scriu poeme,
Ca și cum coala albă
S-ar sprijini pe umărul tău.

Scriu
Și dintr-odată
Cuvintele
Se fac mai subțiri și mai înalte
Ca să ajungă la tine.

PRESIMȚEAM

Presimțeam că ai să te întâmpli...

Am tot alergat
Ca să te aflu,
De la zenit la nadir
Și invers...

Am încercat chiar să-ți ghhicesc numele
Din palma unui nor.

Știam sigur că trebuie să te întâmpli.

COPACUL

Ce fel de copac
Ai vrea să fii
Dacă ai fi?

Umbra ta
Somnul cărui zeu crepuscular
L-ar ocroti?

Cruce
Pentru care-nvingător învins
Ai deveni?

ZIDIRE

I.
Știi,
Ai putea să mă zidești
În cartierul cel mai prfuit al orașului

Sau poate în copacii seculari
Pe care
Oamenii obosiți
Îi vor vărui în zori.

În orice ai putea să mă zidești.

Doar am numele pe măsură.

Afară va rămâne doar sufletul,
Ca un abur moale,
Pe care-l vei șterge de pe geam
Cu poemul acesta.

II.
Stau la picioarele statuii
Pe care tu o cioplești
Atent,
Ca să nu trădezi marmura.

În mâna ta
Dalta e când încărunțită în gesturi ezitante,
Când tandră,
Ca o apăsare a luminii pe umeri.

Tu cioplești atent
Să nu trădezi marmura
Și lumina care cade pe ea
și nu vezi cum în jurul tău crește un zid.

Noi te zidim pe tine
Și eu,
Peste măsură iubindu-te,
Așez plama și ultima măsură.

III.
Nu, Ana,
Eu nu te voi zidi,

Îmi spunea Meșterul,
Fluturând rigla de calcul
În dimineața cenușie,

Îți voi folosi,
Drept mortar,
Numai cuvintele
Și tu,

Cu privirea mereu dilatată
Vei da,
Zi și noapte,
Ocol mănăstirii.

Lucrurile îți vor tăia mereu respirația
Și nu vei putea duce niciodată
Un adevăr până la capăt.

TU PORȚI PE UMERI CRUCEA

Tu porți pe umeri crucea.

Eu port numai
Coasa tocită a cuvintelor
Și tot aștept
Să închizi ochii,
Așa,
Ca și cum ai ațipi o clipă-n mers.

Ca măcar o clipă
Să-ți iau de pe umeri
Povara.

UMBRE STRĂVEZII

Uneori dezbracă-te
De zalele învingătirului,
Pe care le porți
În zilele de lucru.

Nu-ți fie teamă atunci
Că prin cămașa subțire a învinsului
Adevărurile te vor scruta
Cu ochi vineți.

În urma lor,
Sfioase,
Vor păși,
În vârfurile degetelor,
Umbre străvezii
De prieteni.

***

Uneori
Războiul e mai lung de o sută de ani.

Atunci,
Pașii spre casă sunt mai grei
Pentru că porți pe umeri
Crucea sensului,
Regăsită.

TELEFON

„Aici este unu-cinci-zero-zero-șapte-cinci”
– proclamă repondeurul –
„După semnalul sonor
Aveți la dispoziție un minut
Pentru a lăsa mesajul.”

Și dintr-odată
Cerurile se deschid,
Pământul este podidit de floarea-soarelui.

Și se face unu-cinci-zero-zero-șapte-cinci
În Ceruri și pe Pământ.

DEFINIȚIE

Vorbele tale –
Salvatoare fărâmituri de pâine
Așezate pe pervazul luminii
Pentru pasărea care sunt.

PORTRET

Eram puntea subțire
Pe care, fără să știi,
Treceai...

Subțire –
Cămașa învinsului
Avea reflexe albastre
Pe umerii tăi de învingător.

Brânduțe de toamnă
Îți plecau privirile când treceai

Și nu știam dacă vei învinge...

DORINȚA

Să fii măcar un inel
Al copacului
Care ești.

ATÂT DE BINE

Atât de bine semeni cu un arbore,
Încât ai să fii,
Nu peste mult timp,
O carte.

Gândurile tale vor foșni prelung,
File nevăzute,
Întoarse
De o nevăzută mână.

Atât de bine semeni cu un arbore,
Încât lumina
Se adună în jurul tău
Și devine mai albă.

MICI POEME DE DRAGOSTE

I.
Eu te numesc cu numele luminii,
Așa cum,
Trezindu-mă de dimineață,
Chem lumina
Cu numele tău.

Și uneori lumina chiar vine.

II.
Mi-e dor de tine,
Așa cum dor îmi este
De țara Făgăduinței,
Care, mie,
Niciodată
Nu mi s-a făgăduit.

ÎȚI ÎMPRUMUT

Ți-l împrumut pe sancho
Și pe Rosinanta ți-o împrumut,
Dar mai ales
Îți împrumut
Îndoiala.

RUGĂMINTE

Îngenunchează lângă mine
Pe pietrișul ascuțit al cuvintelor!

În tăcere
Încearcă să-mi conduci mâna
Printre cearcănele sinuoase ale realității.

Cu rpbdare
Învață-mă să citesc,
În palma fierbinte a asfaltului,
Viitorul,
Care ne privește pieziș
De după colțul străzii.

SCRIU

Îngenunchiată pe trotuarul fierbinte,
Scriu cu cretă albastră
Poeme pe locul unde va trece pasul tău.

Aplecată peste neliniștile lumii,
Scriu fericită;
Genunchii mi se desenează
Pe asfaltul topit,
Luând forma unor versuri albe.

***

Locuitor al poemelor mele –
Tu surâzi electoral,
Faci piața,
Prepari maioneza
Sau tocmai intri pe ușă!

Eu stau la pândă,
Străvezie de atâta încordare
Și aștept
Să te încumeți
Măcar până la marginea poemului.

EXERCIȚIU

În prelunga după-amiază din solstițiu
Încercam să-nvăț lucrurile
Să-ți rostească numele.

Fila pe care scriam
Muia consoanele.

Paharul din care ai băut
Murmura prea lung vocala finală

Și clanța se-ncăpățâna să tacă.

Am făcut împreună
Ca să fac portretul triunghiului dreptunghic,
Îmi încarc degetele
Cu inelele argintate ale duminicii.

Neliniștile
Le amestec în salata de vinete

Și tot fac vocalize
Ca identitatea să-mi sune limpede.

CARE DIN ELE

La o fereastră –
Singurătatea.

La cealaltă –
Bucuria...

(Amândouă mă scrutează de afară,
Își caută un loc
Cât mai confortabil în casă.)

Care din ele
Va sparge geamul
Prima?

CEARCĂNE

Locuiesc într-o casă cu cearcăne,
Pe o stradă cu cearcăne,
Într-un oraș cu cearcăne.

Încet-încet,
Și lucrurilor din casă
Au început să le apară cearcăne,
În timp ce la radio,
O voce încercănată
Cântă un cântec cu cearcăne.

NITROGLICERINA

Stau,
Îmbrățișându-mi patetic genunchii,
Stau și avurez nitroglicerina
Cu gust de așteptare.

Cu bucurie anticipez
Brațul de liliac
(Cules neapărat vineri)
Pe care mi-l vei aduce atunci;

Va fi soare
Și vei fi fericit
Că ai găsit mult liliac alb
Și că,
Asemenea mie,
Nu trebuie să-ți scrii dinainte
Discursurile.

PORTRET

I.
Trece rar pe strada noastră poetul.

E drept,
Încă n-a reușit să scrie,
Până la capăt,
Nici un vers.

Într-un ceremonial bâlbâit
Salută, ridicându-și pălăria
Cu mâna stângă.

În dreapta,
Ascunde la spate
Un pumn de greieri înghețați.

II.
Nu mai vede de mult anticarul.

Cărțile le recunoșate după foșnet.

Uneori, preumblându-se geometric
Printre rafturi, repetă cu voce galbenă:
„O carte e suma tuturor cărților"

COȘUL CU VRĂBII

Uneori
Merge prin piață
Cu pași șovăielnici,
Purtând cu grijă un coș plin cu vrăbii.

Coșul,
Împletiti de meșterul orb al orașului,
E acoperit
Cu o carte.

Ajuns în piața mare,
Omul risipește vrăbiile
Printre muritorii de râs
și muritorii de foame.

DEFINIȚIE

Poezia –
Sul inefabilului,
Cu care,
Prea flămând,
Te îneci.

TOAMNA

Au fost ceasuri rele:

Toamna a scăpat din mâini
Un vas de miere,

Iar tut e-ai mutat

Și fiecare copac
A devenit o cameră
Pe care o locuiești.

MIREASMA SUFERINȚEI

Te căutam pe străzi,

(Voiam să vorbesc cu tine despre apă,
Despre vin,
Despre prefacerea vinului în apă,
Despre prefacerea apei în vin.)

Înaintea mea alerg,
Copilăros,
Poemul.

Din pumnii lui,
Neîndemânatic strânși,
Se prefira cenușa unei tuberoze.

În urma lui –
O dâră de parfum –
Mireasma suferinței.

VIS

Se făcea că eram femeia de serviciu.

Îți spălam cești̦ile,
Curățam meticulos scrumiera
În care n-ai fumat
și nu vei fuma niciodată

Și, mai ales,
Pe furiș,
Cu o aripă mprumutată de la îngeri,
Ștergeam locul
Pe care iurma să treacă pasul tău.

NUMAI AUREOLA

Numai aureola ta mai venea,
Aureola ta,
Alunecându-mă
Într-o aproape violentă nemurire,

Numai aureola ta,
Dând cu blândețe la o parte
Pereții casei,
Ca să facă loc
Luminii.

DIMINEAȚA

M-am trezit târziu.

Lumina cânta răgușit la fereastră
În dimineața mahmură.

M-am trezit târziu
Și pe covor am găsit
Două fâșii albăstrii
De mătase albastră:

Propriile mele aripi.

APOI MI S-A FĂCUT FRICĂ

Apoi mi s-a făcut frică
Să nu plec în moarte uitându-ți

Umbra de zeu puțin obosit,

After-shave-ul
Cu mireasmă verde-gălbuie

Și vocea,
Mai ales vocea
Cu foarte puternice accente de iunie.

IARNA

I.
Iarna
Intră pe sub ușă,
Iarna
Se furișează în casă
Prin crăpăturile ferestrei.

Mică și zgribulită,
În patul meu
Doarme agitat Casandra.

Respirația ei aburește pereții.

Și ți-aș vorbi...
Dar sunt vorbele strivite
De menghina ruginită a tristeții.

II.
Îngerii șterg praful de pe claviatura lumii –

Ninge.

TE VEDEAM DEPARTE

E vedeam departe,
Alergând pe țărm...

Purtai în mâini,
Pe brațe și pe umerii largi,
Imenși colaci de salvare
Albaștri
Și verzi,
Și roșii...

Frigul mâlos al apei mă cuprindea
Și, în loc să mă rog,
Te strigam
Cu o disperare metalcă,
Subțire,

În timp ce tu,
Cu privirile risipite printre sălcii,
Cu gesturi automate,
Împărțeai în dreapta și în stânga
Colaci de salvare,
Imenși colaci de salvare
Albaștri, verzi și roșii.

MÂINILE MELE

Mâinile mele,
Prea muritoarele mele mâini,
Prea umile ca să-ți atingă umerii,

Mâinile mele,
Brânduțe de toamnă,
Care nu luminează.

Înfloresc tot mai rar
La atingerea poemului.

ÎMPREUNĂ

Am făcut împreună un război;

El era copacul,
Eu eram așchia
Cu care se aprindea focul.

Am făcut împreună apoi
Un alt război.

El era frigul,
Eu eram setea.

În ultimul război făcut împreună,
El a fost schijă,
Eu am fost un trecător rătăcit pe drum.

TE MAI ROSTESC ȘI AZI

Te mai rostesc și azi,
Șoptit,
Într-o stângace bâlbâială florală.

Te mai rostesc și azi
Într-un esperanto aprilin.

Te mai rostesc,
Așa cum aș rosti
O rugăciune întârziată.

CONSULTAȚIE

Medicul acela
(De ce purta un halat din file de carte nu știu)
Mi-a ascultat identitatea.

(Spunea că aude un suflu suspect),
Mi-a verificat
Reflexul de autoapărare
Și, în cele din urmă,

Mi-a prescris două poeme pe zi
Și vocea ta
(Măcar un comprimat pe săptămână).

Altfel nu garantează.

FRIG

E frig.
E tot mai frig
În poemele mele.

Un frig umed,
Un frig cu gust de rugină.

Aruncă-mi, te rog,
Pe umeri
Șalul mătăsos
Al acestei după-amiezi de aprilie!

***

Când nu vii
Și când pleci,
Piedici inefabile
Îți pun doar stânjeneii.

FRATELE LUMINII

Tu ești fratele luminii

Și semănați atât de mult
Încât vă confund mereu;

Dimineța
Deschid larg ferestrele
și te strig
Ca să te rog
Să-mi aduci un vers,

Dar nu ești tu,
E numai lumina.

POETUL

Priviți-l!

Are două mâini stângi
Și nu știe
Nici măcar
Să încuie o ușă!

Priviți-l!
Cum tot poluează lumea
Cu himere,
Tot scriind pe copaci,
Pe parbrize
Și chiar pe lumină.

Priviți-l
Cu neliniște pe denunțătorul fragil!
Dar, când se face frig în lume,
Lăsați-l să se apropie de foc!

ȘI A RĂMAS POEZIA

Editura Clusium
Cluj-Napoca, 2003

DUDE ALBE, DUDE NEGRE

Sorei mele, Maria

NAȘTEREA

Era joi,

Era târziu,

Era seară,

În drum spre maternitate
Trăsura devenise
Vasul în care înflorea
Mama.

...Și un înger cinic,
Văzând-o înflorind,
Mi-a smuls ochii
Și în locul lor
A așezat inimi.

LECȚIA DE RELIGIE

„Lumina e ochiul lui Dumnezeu”
Îmi spunea Mama,
În timp ce turna laptele
În ceașca roșie.

„Uite,
Prin ochii mici ai zambilelor
Te privesc îngerii” –
Continua ea

Și dimineața de luni se precipita spre mine

Și eu mă aruncam
În undele ei reci
Cu o frică fericită.

CUM SĂ-ȚI VORBESC

În amintirea mamei

Cum să-ți vorbesc ție,
Care ești în lume
Soră cu îngerii?

Cum să-ți vorbesc,
Când privirea ta liniștită îmblânzea
Ușa rea
Care-mi strivea
Degetele de copil,

Când vocea ta îmblânzea
Apa care frigea,
Focul care ardea
Și durerea care durea?

Cum să-ți vorbesc,
Când cuvintele mele sunt
Miei priori
Scăpați din țarcul fragil
Al inimii?!

BUNICUL

Bunicul sta la fereastră.

Pe nylonul feței de masă
Cartea devenise
O corabie naufragiată.

Prin privirea bunicului trecea
Trupul de mesteacăn al bunicii,
Apoi umbra altei femei,

Apoi, din nou,
Obsedant,
Trupul de mesteacăn al bunicii,

Apoi umbra de răchită a altei femei,

Și privirea bunicului spunea: Ehei!...

BUNICA

Claviculele ei –
Zambile strivite
De copitele
Alergând disperate
Spre o eternitate a cailor.

IOLANDA

În cer,
Tu ai rămas aceeași:

Faci tumbe prin ierburile înalte,
Storci peste pământ
Sucul
Dintr-un pumn de dude negre
Și când ești bine dispusă,
Luminezi lumea
Cu o lumânare
Strânsă între buzele unui dovleac.

Uneori ai chef
Să sari gardul până acasă.

Un înger adolescent
Te amenință cu degetul:
„Vezi că te spun”.

DECUPAJ

Un copil
Povestindu-mi despre piureul de cartofi de acasă,
Despre piureul de cartofi
Și despre înghețata de fragi,

Copilul –
Disperarea unei vrăbii
Închise din greșeală
Într-o cutie de scrisori.

MICUL DEJUN

Proaspăt reîmproprietărită,
Mama
A cultivat la marginea câmpului
Floarea-soarelui,
Să aibă îngerii farfurii
Pentru micul dejun.

Îngerii au venit dimineața
Foarte devreme;
Râdeau subțirel și bucuroși îngerii –
Lumina era deja servită.

Într-o zi,
Când Mama era tristă,
A găsit scris cu litere foarte mărunte
Pe o frunză de salată
„Să nu te-ngrijorezi,
Maria,
Avem grijă noi de fetele tale.”

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

1.
Copilul
Închis într-o fișă medicală
Sta la fereastră.

Copacul sta ceva mai departe,
Copacul care era fratele Mamei,

Așa cum Mama
Era sora copacului.

Copacul sta pe loc,
Copilul sta pe loc,

Numai Mama se apropia,

În timp ce lumina se depărta
Ca o femeie foarte subțire,
Foarte palidă,
Foarte discretă.

II.
Priveam de jos
Cum casa era vegheată de pe dulap

De doi soldați de ciocolată,

(O ciocolată solemnă și amară ca viața,
Cum aveam să constat.)

Îmi imaginam un război de ciocolată,
Cu gloanțe de ciocolată,
Cu avioane de ciocolată,
Cu soldați de ciocolată.

Cu nesfârșită milă vedeam
Topindu-se degetele unui soldat
În timp ce saluta reglementar.

O, cât de proaspăt fierbinte
E lacrima de zahăr ars
Ce-mi alunecă pe obraji
În timp ce-ți povestesc toate acestea.

III.

Au fost și accidente fericite!

În ora de algebră
O ecuație disperată
Pentru că rezultatul era egal cu zero,
A vrut să se sinucidă,
S-a aruncat în gol,
Dar pentru că era tânără și la trup curată,

A urcat la ceruri
Și s-a făcut poezie.

IV.

... și ariciul
Trecând pe sub gard
În curtea vecină, a bunicilor,

În timp ce primul meu poem
Scotea limba la realitate
Și striga subțire:
„Sâc,
Nu mă prinzi,
Nu mă prinzi!"

V.

Nimic mai adevărat,
Nimic mai frumos
Decât gâsca aceea de un alb fumuriu,

Gâsca aceea credincioasă,
Care răspundea prompt la chemări,
Gâsca aceea
Umblând năucă
Printre bălării,
Buruieni
Și sfioase fire de mușețel.

„Gâsca asta va fi
Unul dintre poemele
Pe care le vei scrie la 44 de ani” –
Zicea ursitoarea,

Dar eu n-o auzeam,

(Prea tare vorbea
Verișoara Iolanda
Și tanti Roza, vecina.)

Acum toate tac.

VI.
Întindeam sub dud o pătură.

Fiecare dintre noi
Prindea câte un colț.

Vărul nostru mai mare
Urca în pom.

(Avea mersul șleampăt
Și privirea lui de învingător
Disprețuia cărțile și vegetația.)

El scutura crengile,
Dudele cădeau pe pătură,

Rănindu-se și hohotind.

Eu mă și gândeam
Cum le voi da la noapte
Licuricilor de mâncare,
Ca să se aprindă mai tare.

VII.

Mă trezeam mereu
În pijamaua de copil
De culoarea soarelui.

Dimineața cădea peste lume
Ca o picătură uriașă de lapte.

VIII.

Copilăria noastră
Concurența veselă
Dintre dudele albe și dudele negre,

Concurența amăruie
Dintre păsările care plecau
Și tinerețea care venea.

RESPIRAȚIA

Foarte târziu
Am descoperit
Că fiecare om
Respiră prin altceva:

Bunica respira
Printr-un înger lăsat la vatră;

Bunicul respira
Printr-un cal foarte sănătos și puternic;

Mama respira
Printr-o pasăre veselă, pusă pe șotii;

Numai despre Tata
N-am aflat...

MOARTEA

Pe strada noastră
Uneori trecea și Moartea.

Se apleca din când în când,
Culegea de pe jos destinele
Ca pe niște nuci
Și le strângea
În șorțul ei
De o culoare incertă.

Atunci vecinii noștri
Porneau șovăielnic
După ea
Ca să și le recupereze.

DEMOLAREA

Sosise ziua.

Trupul Nucului,
Trupul Vișinului,
Trupul Liliacului
Se prăbușeau pe rând –
Fratern.

Spre cer urca
Un abur neliniștit.

Prin șanțul subțire din mijlocul curții
Se prelingea
Lacrima tatii,
Lacrima bunicului.

Ferestrele fără ochi
Întindeau brațe nesigure
Pipăind aerul,
Căutând un ultim fir de lumină.

Pereții –
De spaimă
Se-nlănțuiau
Pe la colțuri.

ÎNVELIȘUL PORTOCALIU AL TINEREȚII

PSALM

Eu nu pot,
Doamne,
Decât să stau la picioarele crucii,
Încercând cu vârful inimii
Apa rece a suferinței.

Eu nu pot,
Doamne,
Decât să mă încălzesc apoi
Sub pleoapa cerului.

CĂTRE CITITOR

Poemul e lațul,

Poemul e golul,

Poemul e portocala veselă,
Rostogolindu-se spre tine.

Tu privești
Cum mă zbat în laț,

Pariezi
Cu destinul
Pe un pachet de țigări
Dacă voi cădea în gol
Sau nu.

Uneori
Primești în palme
Veselia răcoroasă a portocalei.

CLOPOTNIȚA

Pentru El

Pentru întâia oară
Te urci în clopotniță.

Duminica e un fluture uriaș
Abia ieșit din gogoașa iernii.

În vale
Casele își dreg sfios vocile
Ca să poată ataca „Primăvara".

Te urci în clopotniță,
Întinzi mâna.

Tremurul e o apă
Care urcă în tine.

Acum,
Acum ești vecin cu liliecii,
Și cu îngerii.

ZIDIRE

I.

Ei, tot mai sârguincioși,
Mă zideau,
(„Zeci de meșteri mari,
Calfe și zidari”),

Iar eu îți întorceam filele partiturii
Cu o tandrețe bolnavă.

Gleznele îmi ardeau
Și genunchii rugăciunilor
Mureau și înviau.

Ei mă zideau
Și tu cântai la patru mâini
La un pian de piatră,

Pentru că și ochii îți deveniseră mâini.

II.
La locul ales
A mai venit un meșter.

Pe umărul lui stâng
Locuiește o pasăre fumurie.

Se mișcă domol meșterul,
Ca să nu sperie pasărea,
Ca să nu mă sperie pe mine.

El nu știe
Că eu nu mai pot fi zidită.

SĂRBĂTOAREA

Sărbătoarea e un frig vertical,

Pietriș de aur
Foarte ascuțit,
Așezat sub pasul inimii pripit.

Arhanghelul
Îndurător
Îmi aduce apă
Într-un pahar ciobit.

TRECERE

Trupul meu
Desprinzându-se lent
Din învelișul portocaliu al tinereții,

Cum portocala
Iese liniștită
Din coaja ei.

SINGUR

Ce singur trebuie că ai fost
Când ai construit pentru mine
Mekka
Din plastilină.

SEMN

El arunca mereu cu pietre
În copacul uscat
De la marginea pădurii
Și striga:

„Taci odată, profetule,
Taci odată,
Taci, taci, taci!”

POSIBILĂ MURIRE

Mai întâi valul îți cuprinde gleznele,
Apoi genunchii,
Apoi ființa cea temătoare
A pântecelui...

Crește apoi
Și în dreptul inimii
Se face val de lumină.

Când ajunge în dreptul ochilor,
Mai privești o dată înapoi
Prin pânza de păianjen a amintirii
Și te revezi
Clovn cerșetor
În portul gălăgios al lumii.

PORTRET

I.
În fiecare seară
Bărbatul adormea
Închis într-un nume de femeie.

(Îl închidea acolo
Ca într-un ou sacru,
Un înger.)

Dimineața
Dădea la o parte
Plasma de catifea a vocalelor,
Spărgea carapacea consoanei din mijloc

Și pleca
Să bea o vodcă
La crâșma din gara orașului,
Sprijinindu-se în lujerul unei gladiole
Fără petale.

II.

Alerga mereu

În cercul strâmt al realității

Și se izbea mereu
De sârma ghimpată a înțelepciunii.

Uneori se oprea
La jumătatea drumului
Între bibliotecă și bordel.

PORTRET

Adinei L.

Adolescenta
Desfășura un corp foarte frumos
În fața tablei.

Își făcuse un înger de cretă,
Așa,
Un înger cu o singură aripă

Și cu aripa aceea
Desena leneș
Ecuațiile,

Se tot învârtea în jurul cifrei unu,

În timp ce adolescența ei
Se depărta pe nesimțite
Lăsând în urmă
O dâră de parfum.

LA ANIVERSARE

Lui

De ziua ta
Beau apa sălcie a înțelepciunii!

Prozit!

Clipele devin
Snacks-uri
Cu termenul de garanție expirat.

Toamna
Travestită în înger
Stoarce un fagure imens
Peste mâinile mele
Agitându-se în scris.

FRUMUSEȚEA

Tu ești frumos
Ca explozia unei petarde.

Din cuvintele tale
Se înalță un fum albăstrui
Care-mi înecă vorbele.

Tu ești frumos ca explozia unei petarde

Și eu,
Îmbrăcată în rochița-rândunicii,
Încerc să fiu aproape

Și tremurând
Aștept bucuria fricii.

VÂNĂTOAREA

Te simți liber.

Duminica
Bate ușor lucrurile pe umăr,
Spunându-le să fie liniștite.

Cu gesturi încetinite
Îți ascuți creioanele,
Pentru a pleca la o vânătoare fragilă.

(Cuvintele sunt sălbăticiuni mărunte.)

Și pe măsură ce le vânezi,
Simți moartea pâlpâind în tine,
Încet și
Foarte sigur.

TREMUR

Tremur în frigul vâscos.

Tremur la egală depărtare
De cartea de călătorii
Pe care o citea bunicul
Și de telecomandă –
Biblia verișoarei Olga.

Tremur în spațiul negru

Și îngerul
Mă bate blajin pe umerii nevrednici
Cu vârful aripii.

EROTICĂ

Te gândeai la carnavalul de la Rio,
În timp ce o iubeai pe Casandra,

În timp ce-i mângâiai prelung
Trupul străbătut de vinișoare de lumină,
Trupul acela
Aproape versificat

Pe masă zăcea un poem rupt
Și un eseu neterminat.

Timpul zvâcnea viu
Și tu spuneai:

„E carnaval la Rio!”

ERAM CLAVIATURA

Eram claviatura.

Fără partitură,
Mâinile tale
Alergau pe clapele albe și negre:

Mai întâi
Mâinile fericite,
Apoi pasul
Ferm și nefericit.

DUMINICA

În curtea cu noroi și cu bălării
Pisica își caută puiul,
Puiul de pisică își caută mama,
Îngânând o mioriță pisicească.

Un sufleu de predici răsuflate,
Valuri de sos de roșii,
Torente de bere
Se revarsă peste lume.

De după o perdea subțire de nori
Dumnezeu
Se scarpină în creștet
Și oftează.

E SEARĂ

E seară.

Veacul își scoate
Neglijent
Încălțările pline de noroi.

În ochii lui
Cu privirea piezișă
Se-ntind vine sângerii.

CAPTIVITATE

Trăiesc aici,
În captivitate,
În eprubeta de sticlă
Foarte subțire
Și foarte transparentă a poemului.

Zi și noapte alerg
În cercuri concentrice
În căutarea unui adevăr care nu se vede.

Între timp mi-au crescut
Și niște aripi foarte mari,

Nu mai am loc
Și mă lovesc mereu
De pereții
Din sticlă foarte subțire și foarte transparentă
Uneori lumina îmi bate în perete.

Ce-o fi vrând?

CUVINTELE

Cuvintele nu sunt niciodată la locul lor.

Poate plutesc într-o pirogă,

Se camuflează pe crengi
Printre corcodușele verzi,

Se prefac în câini sau în pisici
Și se lasă călcate de tramvai.

Și eu mă întorc seara acasă,
Aprind focul,

Apoi încep să le caut

Prin sertare mai întâi,
Apoi, cu disperare, în zaharniță,
În solniță,
În scrumiere

Și nu sunt, Doamne,
Nu sunt...

POȘTALIONUL DIN ZORI

În fiecare sâmbătă dimineață
Poetul se trezește primul.

Trece prin toate cartierele
Și ne ia pe toți
În poștalionul lui albastru,
Cu aripi.

Ne urcăm precipitați
Și, dintr-odată,
Ne simțim mai înalți,
Mai frumoși
Și mai buni.

Numai că,
Deodată,
Se aude dinspre poet;
„Hai, jos, impostorilor!”

INSULA

Eram cu tine
Pe insula aceea
Pe care
În loc de copaci
Creșteau îngeri.

Vocea ta
Era o clepsidră spartă

Și cioburile ei
Sfâșiau mătasea neagră-albăstruie
A nopții.

L-AM AUZIT

L-am auzit strigându-mă,
(Un strigăt de leu bolnav)

Și l-am zărit
Prin ușa întredeschisă
Zbătându-se
În cămașa de forță a singurătății.

Am închis ușa încet
Și am fugit,

Fără să știu
Că pe trupul meu
Se și lipise
Mantia vâscoasă a fricii.

BUNICA II

Adrianei

Bunica
S-a întors pe neașteptate
Din spital.

Mâinile ei
Din fildeș foarte vechi
Tremurau
Ca suprafața laptelui
Proaspăt turnat în ceașcă.

Bunica plângea șoptit,
Ca să nu trezească
Firele de praf de pe birou.

(O alungaseră din spital.
Prea făcea gălăgie),

Pletele ei
Roșu-Tizian
Strigau prea tare
Lozinci
Și poeme de dragoste.

VÂNĂTOAREA DE ALBATROȘI

Te și vedeam
Vânând pentru mine albatroși,

Te și vedeam prinzându-i
În lațuri subțiri de argint,

Te și vedeam
La lumina umilă a cinei
Oferindu-mi albatroșii
Amestecați cu mirodenii,

Scufundați în sosul poemului.

BALAURUL

De un timp
Locuiește în mine un balaur.

Îl simt întorcându-se în somn,
Îl aud gemând în vis.

Când se trezește,
Mă devoră încet
Și colții lui
Sunt
În fiecare dimineață
Tot mai lungi,
Tot mai ascuțiți.

De trei ori pe zi
Trebuie să-i mătur
Solzii căzuți.

Dar cel mai rău e
Când își înfige privirea albastră
În mine
Cu un semn de întrebare
Pe care nimeni
Nu știe să-l traducă.

AUTOPORTRET

I.

Sunt o planetă
Acoperită în întregime
Cu maci negri.

II.

Eu sunt
Numai umărul
Bătrânului Quijote
Strivit de un arin.

III.

Eram animalul străin,

Eram licorna singură
Ca un reproș,

Eram animalul străin
Care înainte de moarte
Își șterge botul însângerat
De o stea căzătoare.

IV.

Sunt vie ca apa
Și fără întoarcere ca ea.

Lucrurile mor
Transpirându-mă,

Uneori apar
Pe obrajii lumii
Ca o urmă de plâns.

ARDE-ȚI ARIPILE

Arde-ți aripile –
Îmi spuneai –
Arde-ți aripile –
Îmi spuneai,
Întinzându-mi cutia cu chibrituri

Și eu,
Cuminte,
Îmi desprindeam aripile

Și, conștiincioasă,
Le aruncam în miezul focului

Și alte aripi îmi creșteau,
Mult mai deschise,
Ca-ntr-o stranie
Acromegalie.

APOCALIPSA

Sub pasul meu
Lumea e o punte de gelatină,
O uriașă insulă fricoasă.

Din cer coboară
Cârcei de viță sălbatică.

Un zeu beat
Doarme sforăind
Cu capul pe un munte de cenușă.

Ai grijă
Să nu-i calci pe pleoape.

APĂRAREA

Să-mi umplu căușul palmelor
Cu bucurii minuscule,
Cum mi l-aș umple cu apă,
Cu nisip
Sau cu pietricele...

Să te stropesc pe obraji
Cu bucurii mărunte

Și tu să te aperi,
Să te aperi mereu,
Cum te-ai apăra de apă,
De soare
Sau de o nouă religie.

ALERGARE

Iepurii alergau disperați
Prin inima câmpiei.

Câmpia alerga disperată
Prin inima iepurilor,

Iar eu eram
Somnul din ultima noapte
A primului iepure
Vânat în zori.

ALEGE-MĂ PE MINE...

Alege-mă pe mine, –
Îți spuneam în vis,

Dintre toate lucrurile astea scâlciate,
Alege-mă pe mine,

Alege-mă pe mine,
Îți spuneam,
Cu vocea spartă a copiilor din orfelinate.

Și într-adevăr,
Picioarele îmi erau micșorate de frig,
Degetele alungite de scris
Și gura mânjită
De zmeura ultimului poem.

TORȚA

În noaptea aceea

Și mâna cu care
Apărai de vânt
Flacăra.

Și hăituit
Te-ai întors acasă
Fără să știi
Că în mână purtași
Inima unui poet.

PLOAIA

Ploaia cu gleznele ei subțiri,
Ploaia cu pulpele ei răcoros catifelate,
Coboară mlădioasă peste oraș,

Ploaia –
Singura femeie cu care
Aș putea să te împart.

INVENȚIA

Te-am inventat pe tine,
Pentru că nu aveam cui vorbi
Despre felul meu de a ninge.

Te-am inventat
Și te-am lăsat singur
Așezat pe o strapontină,
Ca să privești zăpada,

Dar tu priveai departe,
Pe deasupra lucrurilor,
Un spectacol invizibil
Cu clovni.

ȘI A RĂMAS POEZIA

LECȚIA

Închideți cărțile,

Așezați-le în pupitre,

Apoi,
Sprijinindu-vă de lumină,
Ridicați-vă încet,
Tot mai sus!

Asta aveți de învățat pentru mâine.

LITERATURĂ

Tu locuiești în fiecare zi în altă parte:

Azi în Itaca,
Mâine în Macondo

Și eu
Aplecată peste umerii tăi
Citesc Mersul trenurilor.

Ce poem,
Doamne,
Ce poem!

AUTOPORTRET

Eu sunt tremurul
Din mâna fiului risipitor,

Eu sunt șovăiala
Din mâna fiului risipitor,
În clipa în care
Vrea să atingă clanța,

Eu sunt
Valul de sânge
Care îi urcă în obraji,

Dar mai presus de toate
Eu sunt
Femeia fiului risipitor
Cu ochii arși
Și alungiți de așteptare.

FRICA

Stau de veghe
Tremurând de frică
Să nu moară fiul risipitor...

Gata să se arunce în valuri,
El mai măsoară o dată
Apa
Cu o privire prelungă.

Pe țărmul celălalt e casa, –
În fața ei
Tatăl
Cu mâna streașină la ochi.

Pe malul acesta –
Tremurul meu.

Pe malul celălalt –
Tremurul vițelului celui mai gras.

FEMEIA

A rămas acasă femeia fiului risipitor.

Țese și ea o pânză,

Cenușie
Și mai primitivă.
Decât pânza Penelopei.

Prin degetele ei
Ciuruite de vârful acului
Sau mânjite de lapte
Coboară înserarea.

Pe ea nimeni n-o cercetează...

Doar o cămilă bătrână
O privește îndurătoare
Și câteodată
Speranța.

ÎNTOARCEREA

Ulise n-a recunoscut Itaca,
Dar nici Itaca nu l-a recunoscut pe el.

(Altfel mirosea pulberea drumului,
Alta era culoarea luminii
Și nici aerul nu mai era
O punte între lucruri.)

În servieta lui de reporter bătrân
Ulise aducea
Semințele unor plante rare
Și o întreagă mitologie
Făcută ferfeniță.

Pășea încet Ulise
Scrutând prelung trecătorii,
Dar și trecătorii îl priveau prelung pe el.

„Uite-l pe Don Quijote!”,
A zis cineva.
„Da de unde!
Nu vezi că e Sancho Panza!”
S-a mirat altul.

Ajuns acasă,
Ulise a găsit poarta încuiată,
Zăvorul de mult înțepenit.

Din cutia poștală
S-au prăvălit peste mâinile lui învinețite
Note de plată neachitate.

Peste măsură de obosit,
El s-a așezat
Pe banca de piatră
Din fața porții.

Vocea lui murmura nedeslușit:
„A pleca înseamnă a muri puțin,
Dar și a reveni înseam..."

ISTORIA

Noi suntem creioanele
Cu care,
Pe coala albă a lumii,
Cineva scrie istoria.

Dumnezeu citește textul
Peste umărul celui ce scrie
Și-i este milă
Să spună
Că scrisul e urât.

DON QUIJOTE

Don Quijote a sosit în oraș.

(Voia să vadă biblioteca și circul),

Dar a căzut
Pe trecerea de pietoni,
Împiedicându-se
De cârjele subțiri
Ale propriei tinereți.

DESCOPERIRE

Lui Valentin Tașcu

Am un frate
Care-ți poartă numele și veșmintele.

Am un frate
Care cu mâinile tale
Semnează facturi și poeme.

El calcă drept
(Și numai rar șovăielnic)
Pe ghețușul cenușiu al lumii
Cu piciorul sacru al metaforei.

Și acest frate al meu,
La rândul său,
Are un frate –
Ulise.

MIC POEM DE DRAGOSTE

Era martie.

Dumnezeu a vrut să-mi trimită un poem

Și, cu gesturi foarte calme,
Foarte măsurate,
Te-a scris pe tine.

MELANCOLIE

Ulise
Curăță un pește uriaș
Pe masa din bucătărie.

Fiecare solz
E o insulă
Străbătută cândva

Și lumina cade melancolic
Pe cuțit.

NAUSICAA

Un fagure,
Un simplu fagure
Căzut în praf
Sub pașii lui Ulise.

PENELOPA

Era liniște în trapeză.

Trupul uscățiv al Penelopei
Se apleca nesigur
Deasupra blidului de lut
Și mâna ei tremura
Pe lingura de lemn.

În fiertura de ștevie
Se amestecau
Firișoare subțiri de lumină.
Din când în când
Bătrâna își ridica privirea
Spre peretele opus

Și-l vedea
Ca prin ceață
Pe Ulise
Crucificat.

PARAFRAZE

Păşesc trăgând piciorul încet
Pe drumul de costişă
Ce duce la tristeţe;

Şi sunt numai
Cazania unei vrăbii,

Învăţăturile nimănui
Către fiul său Nimeni.

PORTRET

Lucra cu sârg.

Înălța ziduri inutile.

Singur amesteca mortarul
Cu suferința lumii.

Când obosea își ștergea palmele bătătorite
De pânza uzată a amintirii

Și privea pe furiș
La bucuria
Care se strecura
Printre petalele
Miezului de pâine.

„PREZENT”

Am mereu sub ochi
O oglindă sub formă de cruce.

Port mereu pe umeri
O cruce sub formă de oglindă.

Când rar ațipesc,
Cu capul aplecat spre umărul stâng,
Istoria smulge ușa.

Speriată,
Mă ridic și cu vocea aburită strig:
„Prezent”

PREMONIȚIA

Numai femeia știa
Că fiul risipitor
Se va întoarce curând.

Ghicise asta
Numărând firele de nisip din clepsidră
Care ieșeau
Mereu cu soț.

Din puținii bani lăsați
De bărbatul
În vinele căruia curgea aventura,
Ea își cumpărase
Uleiuri parfumate.

Noaptea se pieptăna în secret
În fața oglinzii

Și scria pe cearșaful de cânepă
Fără de liniște poeme de dragoste.

CEREMONIAL

Cu mișcări prelungi
Spăl picioarele lui Ulise,

Apoi le șterg
Cu pânza țesută în ani.

Pe deasupra creștetului meu plecat
Privirea lui scrutează
Trupul de sirenă al zării.

VECINI

Foarte târziu am descoperit că eram vecini –

(Nu de palier,
Nu de cartier!)

Vecini năuci și pașnici
Într-o carte...

Poemele tale
Alunecau din când în când
Peste poemele mele,
Cum ar fi alunecat o mână
Peste un trup de femeie.

Amintirea mea
Alunecă peste
Puntea subțire a vârstei
De șaptesprezece ani,
Punte îngustă,
Numai bună de alunecat,
De rupt gleznele,
De rănit genunchii...

Ei, da,
Vârsta aurie
De sub domnia unui Cezar
Care și-a înfipt în nume un
Baltag.

ÎNGERUL DE PAZĂ

Îngerul de pază vine în fiecare seară.

Cu aripile lui inegale
El taie mireasma zăpezii.

Eu îl aștept tremurând
După perdeaua fumurie a singurătății.

Îngerul vine în fiecare seară

Și nu se plânge niciodată
De agenda prea încărcată.

POEZIA

Cineva a desenat o coroană,

Apoi pentru coroană a desenat un rege,

Pentru rege a desenat o țară,

Pentru țară a desenat un popor

Și pentru popor
A desenat multe litere
Care s-au topit în cuvinte.

Într-o zi, apoi,
Coroana a căzut în pulbere,

Regele a murit,

Țara a fost cucerită,

Poporul a murit și el în genunchi

Și a rămas
Poezia.

INEDITE

DESPĂRȚIREA DE POEZIE

I
„Piua!”- a strigat din răsputeri Poezia și a trecut în goană strada,
Lăsându-mă la marginea trotuarului.
Apoi culoarea semaforului s-a schimbat.

Poemule, poemule, de ce m-ai părăsit?

Strigam, în timp ce luna mă privea cu ochi de câine turbat.

II
Lucrul cel mai rău care ți se poate întâmpla – zi-se Poemul – este fericirea.

III
Ne jucam de-a împărțitul cuvintelor.
Fiecare primea câte un cuvânt albastru,
Sau verde sau violet.

Apoi construiam cu cuvântul dat câte ceva.

Când mi-a venit rândul

Să primesc un cuvânt
Am întins mâna
Tremurând,

Dar am auzit
O voce spunând:
Astronomu',
Gastronomu',
Nu mai știe polinomu'...
Timp, tamp, tu,
Ieși afară tu !

ACCIDENTUL

Circulația oprită...
Vărul Vasile căzut în stradă.

Miros de brad,
Mireasmă de vanilie!
„O, ce veste minunată!”
Peste oraș plutește,
Un înger
Cu aripi de lemn de brad.

POEM DESPRE MĂTUȘA NOASTRĂ

Noi avem o mătușa
Căreia îi spunem Pisu.

Ea e pufoasă
Și pare întotdeauna veselă.

În fiecare vineri
Ea merge la poștă,
Că să ne trimită bani,
Apoi se întoarce acasă și încearcă să nu plângă.

Eu cred că inima ei
E o crăticioară,
De pe care rade cojile singurătății.

Bunica spunea
Că uneori mătușa noastră luminează.

Noi acum nu prea o iubim pe mătușa noastră.

Bunica spunea
Că ea doarme
La poalele unei biblioteci mari.

Într-o noapte
Biblioteca o va strivi

Și poate noi vom plânge un pic.

SCRISOARE DE LA MAMA

Îți amintești, tu,
Pisu, pisu,
Cum îți făceam șnițele
Când trebuia să pleci la școală?

Tu protestai...
Te sfiai să mănânci în fața băieților.

Și eu
Simțeam dintr-odată
Mireasma sfielilor voastre,
Ca un miros de brad proaspăt tăiat...

Sfiala asta vi se prelingea pe obraji
Și cobora spre mâinile voastre
Care brusc începeau să scrie febril
Poezie.

PLECAREA

Ajunsă la poartă,
Poezia s-a mai uitat o dată spre mine
Și m-a privit lung...

Avea privirea tatii,
Din ultima dimineață de octombrie.

PRIETENA MEA, MOARTEA

I.

Ea m-a strigat mai întâi
Pe numele prietenilor mei.

Apoi m-a strigat pe numele poemelor mele.

Într-o dimineață sălcie de martie
Ea m-a descoperit
În sfârșit
Pe numele poemelor mele.

II.

Și totuși
Ea nu e femeie.

Ea este mai degrabă
O seară domoală
Cu salcâmi,
Într-un cimitir uitat
Unde fiecare
Încearcă să-și administreze

Cât mai bine veșnicia.

Numai ultimul venit
Se mai uită
Prin pâlnia timpului
Că să vadă cine mai vine.

III.

Ne vedem în fiecare zi.

Cu deferență,
Ea îmi face loc
Să intru pe ușă,

În ascensor mă lasă singură,
Mai ales la urcare,

Când plec de acasă,
Ea stinge focul,
Închide robinetele,
Încuie ușa în urmă mea

Și uneori mă bate cu duioșie pe umăr:
„Răbdare,
Încă un pic de răbdare !”

DUMINICA

(în amintirea sorei mele Maria)

Ne întorceam de la biserică
Împreună cu Mama.

Treceam prin piață
Ca printr-un lichid efervescent.

Vânzătorii de portocale
Aveau în jurul capetelor
Un fel de aureole
.....
Ajungeam acasă.

Tu presăraseși deja prin casă
Fire subțiri de lumină
Supa mirosea domol a copilărie
Și a trecut.

Tu îmi treceai mâna prin păr:
„Pisu, pisu,
Când ești tu acasă
E chiar sărbătoare."

Și sărbătoarea
Din vârful degetelor tale
Îmi trecea mai întâi prin creier,
Apoi prin inimă...
Și acolo a rămas!

CUPRINS

Să ne rămână... POEZIA! (Pref. de Mircea Petean)..... 5

PRINTRE CUVINTE..... 11

SCRISOARE DESCHISĂ..... 13
TERAPIE..... 14
PEISAJ (În amintirea tatii)..... 15
DECLIN..... 16
ÎN TRECERE..... 17
DECREMENTA..... 18
DESTRĂMĂRI..... 19
SCRISOARE..... 20
DEZVĂLUIRE..... 21
SPLEEN..... 22
MODUS VIVENDI..... 23
SEMNE..... 24
CUTREIER..... 26
PLECĂRILE..... 27
CÂNTEC ISTOVIT..... 28
DECLINARE..... 29
VINOVĂȚIE..... 30
SUNT..... 31
AUTOBIOGRAFIE..... 32
ÎNSOȚEȘTE-MĂ..... 33
AȘ FI VRUT..... 34
PSALM..... 35
GRAMATICĂ..... 36
RITUAL..... 37
CĂUTĂRI..... 38
ÎNTRERUPERI..... 39
AUTUMNALĂ..... 40
SPRE MAREA LINIȘTE..... 41

CEAS DE DESCÂNTEC 42
BINECUVÂNTĂRI 43
TĂCERE 44
DE TAINĂ 45
ELEGIE 1 46
ELEGIE 2 47
ELEGIE AUTUMNALĂ 1 48
TACI 49
ELEGIE AUTUMNALĂ 2 50
APROPIERE 51
DE DECEMBRIE 52
DESPRE UN LIED 53
INIMA MEA NAȘTE FÂNTÂNI 54
PRINTRE CUVINTE 55
PRIMĂVARA 56
IPOSTAZE 57
GÂND DE IARNĂ 58

SENSUL INTERZIS 59
CERERE 61
A FI LINIE FRÂNTĂ 62
COPACII 63
PERSPECTIVĂ 64
BIOGRAFIE 65
ABSENȚĂ 66
POEM DE MARTIE 67
CÂNTEC DE SEPTEMBRIE 68
AGLOMERAȚIE 69
CINEVA 70
ÎN FIECARE ZI 71
NOI, PĂPĂDIILE... 72
CĂRARE DE SINE 73
DOMNULE CASCADOR 74

SECVENȚĂ 75
REPORTAJ 76
TĂCERILE 77
POVESTE 78
DOMNULE CASCADOR... 79
SPECTACOL 80
SCRISOARE 81
ROSTIRE DE TOAMNĂ 82
ATMOSFERĂ 83
POEM MIZANTROP 84
CHE SARA... 85
CICATRICEA DE PE OGLINDĂ 87
VIZIUNE 88
ISTORIE 89
TU TRECI... 90
CU PAȘI DE PÂSLĂ 91
STÂND APLECAT 92
SINGURĂTATE 93
IZOLARE 95
TEMERI 96
GALBEN 97
UN OM MĂTURÂND 98
SCRISORI 99
POEM ÎN AUTOBUZ 100
ÎNTOARCEREA ACASĂ 101
AR TREBUI SĂ-ȚI SCRIU MAI DES 102
POEM INTIM 103
CÂND PLECI 104
SCRISOARE ÎN MOARTE 105
SCRISOARE DIN MOARTE 106
REVELAȚIE 107
AZI-NOAPTE 108
CERCURILE DE MESTECENI 109
CERCURI 110

LITERATURĂ 111
A FI 112
ÎNCERCARE DE AUTOPORTRET 113
GENERAȚIA ’80 114
LA TRIBUNALUL POSTMODERNIST 115
CURS DE POETICĂ 116

ARIPI ÎMPRUMUTATE DE LA ÎNGERI 117
PRESIMȚEAM 119
COPACUL 120
ZIDIRE 121
TU PORȚI PE UMERI CRUCEA 124
UMBRE STRĂVEZII 125
*** (uneori) 126
TELEFON 126
DEFINIȚIE 127
PORTRET 127
DORINȚA 128
ATÂT DE BINE 128
MICI POEME DE DRAGOSTE 129
ÎȚI ÎMPRUMUT 130
RUGĂMINTE 130
SCRIU 131
*** (Locuitor al poemelor mele) 131
EXERCIȚIU 132
CARE DIN ELE 133
CEARCĂNE 134
NITROGLICERINA 135
PORTRET 136
COȘUL CU VRĂBII 137
DEFINIȚIE 138
TOAMNA 138
MIREASMA SUFERINȚEI 139

VIS 140
NUMAI AUREOLA 141
DIMINEAȚA 142
APOI MI S-A FĂCUT FRICĂ 143
IARNA 144
TE VEDEAM DEPARTE 145
MÂINILE MELE 146
ÎMPREUNĂ 147
TE MAI ROSTESC ȘI AZI 148
CONSULTAȚIE 149
FRIG 150
FRATELE LUMINII 151
POETUL 152

ȘI A RĂMAS POEZIA 153
DUDE ALBE, DUDE NEGRE 155
NAȘTEREA 156
LECȚIA DE RELIGIE 157
CUM SĂ-ȚI VORBESC 158
BUNICUL 159
BUNICA 160
IOLANDA 161
DECUPAJ 162
MICUL DEJUN 163
AMINTIRI DIN COPILĂRIE 164
RESPIRAȚIA 169
MOARTEA 170
DEMOLAREA 171
ÎNVELIȘUL PORTOCALIU AL TINEREȚII 172
PSALM 173
CĂTRE CITITOR 174
CLOPOTNIȚA 175
ZIDIRE 176

SĂRBĂTOAREA 178
TRECERE 179
SEMN 180
POSIBILĂ MURIRE 181
PORTRET 182
PORTRET 184
LA ANIVERSARE 185
FRUMUSEȚEA 186
VÂNĂTOAREA 187
TREMUR 188
EROTICĂ 189
ERAM CLAVIATURA 190
DUMINICA 191
E SEARĂ 192
CAPTIVITATE 193
CUVINTELE 194
POȘTALIONUL DIN ZORI 195
INSULA 196
L-AM AUZIT 197
BUNICA II 198
VÂNĂTOAREA DE ALBATROȘI 199
BALAURUL 200
AUTOPORTRET 201
ARDE-ȚI ARIPILE 203
APOCALIPSA 204
APĂRAREA 205
ALERGARE 206
ALEGE-MĂ PE MINE... 207
TORȚA 208
PLOAIA 209
INVENȚIA 210
ȘI A RĂMAS POEZIA 211
LECȚIA 212
LITERATURĂ 213

AUTOPORTRET 214
FRICA 215
FEMEIA 216
ÎNTOARCEREA 217
ISTORIA 219
DON QUIJOTE 220
DESCOPERIRE 221
MIC POEM DE DRAGOSTE 222
MELANCOLIE 223
PENELOPA 224
PARAFRAZE 225
PORTRET 226
„PREZENT" 227
PREMONIȚIA 228
CEREMONIAL 229
VECINI 230
ÎNGERUL DE PAZĂ 232
POEZIA 233

INEDITE 235
DESPĂRȚIREA DE POEZIE 237
ACCIDENTUL 239
POEM DESPRE MĂTUȘA NOASTRĂ 240
SCRISOARE DE LA MAMA 242
PLECAREA 243
PRIETENA MEA, MOARTEA 244